

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1062

DE GESTOLEN FORMULES.

20 cent

Hammersford sloeg eensklaps beide handen voor het gelaat.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De gestolen formules.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIME SPELONK.

Het was omstreeks negen uur in den avond, toen een fraaie, blauw gelakte auto, een superbe coupé de ville, met een stouten zwaai Montagu Square kwam oprijden en stil hield voor een oud huis, maar dat met groote zorg onderhouden was, waarschijnlijk om geen al te schrille tegenstelling te vormen met de deftige heeren huizen van deze schoone straat, over haar geheele lengte beschaduwd door de boomen in het breede plantsoen, dat er dwars doorliep.

Nog voor de herculisch gebouwde chauffeur zijn plaats achter het stuurwiel had kunnen verlaten, werd het portier van binnen geopend en twee heeren stegen uit, de eene ongeveer veertig jaar oud, met een energiek geteekend gelaat en doordringende grijze oogen, de andere wat jonger, kleiner en slanker, en met een rond, blozend gelaat en heldere, blauwe oogen.

De oudste der beide heeren wendde zich tot den chauffeur en zeide op gedempten toon, alsof hij vreesde dat de weinige voorbijgangers hem zouden kunnen hooren:

„Je behoeft niet terug te komen, Henderson.

Wij weten volstrekt niet hoe laat het kan worden.”

„Denkt Mylord vanavond de auto nog noodig te hebben?” vroeg de man achter het stuurwiel.

„Dat is zeer onwaarschijnlijk, James,” antwoordde de andere. „Je kunt zooals gewoonlijk tot elf uur wachten, maar als wij er dan niet zijn, kun je je ter ruste begeven.”

Na deze woorden wendde hij zich tot zijn metgezel, die reeds de stoep van het huis had betreden, en de auto reed weg.

„Worden wij voor hedenavond verwacht?” vroeg de jonge man op zachten toon, toen zijn metgezel zich bij hem had gevoegd.

„Dat geloof ik niet. Ik heb mijn komst tenminste niet vooruit aangekondigd. Maar wat doet dat er toe? Wees niet bang, dat men mij de toegang zal weigeren. Ik ken de gewoonten van de intimi van den huize en alles zal op rolletjes loopen.”

„Ben je hierheen gegaan met bepaalde plannen?” vroeg de jonge man verder.

„Volstrekt niet. Mijn geest is hedenavond

als een onbeschreven blad papier — vatbaar voor allerlei indrukken. Mochten de omstandigheden bij uitstek gunstig zijn om — een slag te wagen, dan zal ik je daarvan wel bijtijds op de hoogte te stellen.”

„Hoe luidt je naam hedenavond?”

„Ik ben Graaf Cavendish. Als zoodanig heb ik hier steeds mijn kleine psychologische studiën kunnen verrichten.”

„En wie ben ik?”

„O, dat is van geen belang,” antwoordde de oudste der beide heeren glimlachend. „Het is voldoende, als ik je introduceer. Maar als je bepaald op een naam gesteld bent, dan zul je Sir Bickford zijn.”

„Uitnuntend. Het is steeds aangenaam, goed te weten, wie en wat men eigenlijk is,” hernam de ander lachend.

„Stil nu, want ik hoor reeds de schreden van den trouwen bediende van onzen vriend en gastheer Harry Blunt,” zeide Graaf Cavendish, die zoeven gebeld had, op fluisterenden toon.

Menig ander zou volstrekt niets hebben gehoord, maar naar het scheen beschikte de Graaf over een bijzonder scherp ontwikkeld gehoor.

De straatdeur werd geopend, niet geheel en al evenwel, doch niet verder dan een handbreed.

Het zou ook niet gemakkelijk gevallen zijn, zelfs nu binnen te treden, wanneer iemand daar binnen het niet zou hebben veroorloofd, want de deur werd aan den binnenkant met behulp van een sterken koperen ketting vast gehouden.

In de opening verscheen het gelaat van een huisknecht in een eenvoudige livrei gestoken, een man met een sluw, smal gezicht, waarin twee donkere oogen de beide bezoekers aandachtig opnamen.

Hij scheen een bijzonder goed geheugen te hebben, want bijna aanstonds zeide hij op gedempten toon:

„Graaf Cavendish, wanneer ik mij niet vergis. Maar gij zijt niet alleen Graaf,” zoo voegde hij er aan toe, met een tamelijk wantrouwend blik op het gelaat van den jongen man, dien wij den naam van Sir Bickford hebben hooren geven.

„Deze heer is een vriend van mij en ik sta voor hem in,” gaf Cavendish te kennen.

„Treedt dan binnen, als ik u verzoeken mag,” hernam de huisknecht, en hij lichtte den ketting van de deur en opende die zoover, dat de beide bezoekers konden binnengaan.

Dadelijk werd de deur weder achter hen gesloten.

Nu stonden zij in een tamelijk smalle vestibule, verlicht door een electriche lamp, die aan een vergulden ketting van de zoldering af hing. Aan weerszijden bevond zich een eikenhouten deur, door ouderdom zwart geworden.

Achter in de vestibule begon de zware eikenhouten trap, die naar de verdiepingen leidde.

„Heeft mijnheer Blunt vanavond veel gasten, Jim?” vroeg Graaf Cavendish, die zich reeds van zijn hoed en overjas ontdaan had en deze aan den knecht overhandigde.

„Het schikt nogal, Graaf,” antwoordde de bediende en tegelijkertijd trok hij met de vrije hand aan een dik koord, aan het uiteinde voorzien van een trekknop, en dat boven in de zoldering scheen te verdwijnen.

Een klein eind verder bevond zich nog een tweede koord, maar dit was vuurrood geschilderd.

„Waarvoor dienen die koorden?” vroeg Sir Bickford, terwijl de beide heeren de trap bestegen, nadat zij hun overgoed aan Jim hadden toevertrouwd.

„Dat is heel eenvoudig, mijn waarde,” antwoordde Graaf Cavendish. „Wanneer Jim aan het witte koord trekt, dan waarschuwt hij daarmede een collega op de eerste verdieping dat alles in orde is en dat de bezoeker die hij aanstonds voor zich zal zien een habitué van het huis is. Toch mag de tweede bediende dan nog volstrekt niet den gast tot gids dienen, maar hij moet hem kalm aan zijn lot overlaten. Kent hij het geheim zooveel te beter, kent hij het niet — des te erger voor hem. Maar het roode koord komt dadelijk uit in de speelzaal, welke wij zoo aanstonds zullen betreden, en brengt daar een schel in beweging, op wier waarschuwend geluid dadelijk alle maatregelen worden genomen, om het karakter van speelzaal geheel aan het vertrek te ontnemen. De speeltafel met de roulette verdwijnt als bij tooverslag in den vloer, de kaarten worden in een bak geworpen die zichtbaar wordt in den muur en dadelijk weer verdwijnt, en alle spelers moeten zorgen, dat zij al het geld, dat voor hen ligt, in hun zakken laten verdwijnen.”

„Heeft er wel eens een inval van de politie plaats gehad?”

„Driemaal, — maar steeds tevergeefs, Jim was op zijn post en wist steeds ter rechter tijd aan het roode koord te trekken dat, zooals gijzelf zult hebben gezien, goed verborgen is.”

„Dus Scotland Yard verdenkt er dien Blunt wel degelijk van dat hij een clandestien speelhol houdt?”

„In het tegenovergestelde geval zou zij zich natuurlijk niet de moeite geven hier te komen snuffelen,” antwoordde Graaf Cavendish schouderophalend, „maar zij zal verrassend te werk moeten gaan, wil zij hier iets anders aantreffen, dan een gezelschap dames en heeren, die zich heel onschuldig vermaken met domino, schaken en trik-trak.”

De beide heeren waren nu op de eerste verdieping aangekomen, en dadelijk trad hen een tweede bediende tegemoet, in een roode livrei gestoken, die hun naam vroeg en hen toen eenvoudig aan hun lot overliet.

Maar Graaf Cavendish scheen hier goed den weg te kennen.

Hij wenkte zijn metgezel en beiden gingen door de breede gang, die zich nu voor hen uitstrekke.

Vervolgens traden zij een smallere dwarsgang binnen en daarop klopte de Graaf op eigenaardige wijze op een witgelakte, hooge deur.

Daarachter werd eenig gerucht hoorbaar en schreden naderden.

Ook hier werd de deur op een kier geopend en het hoofd van een eerwaardigen butler verscheen, een man met sneeuwwit haar, dikke hangwangen en een vollemaansgezicht.

Ook deze cerberus zag dadelijk met wien hij te doen had.

De speelclub telde slechts een zeker aantal leden, die allen zeer goed bekend waren en het was niet zoo gemakkelijk hier toegang te verkrijgen.

Daartoe was het noodzakelijk, dat men door een der andere leden geïntroduceerd werd.

Er verscheen een soort grijns op het dikke gelaat van den butler, toen hij de deur verder opende en de bezoekers binnen liet.

„Deze heer is ongetwijfeld een vriend van u, Graaf, voor wien gij volkomen instaat?” vroeg hij met een schuinschen blik op den metgezel van Graaf Cavendish.

„Volkomen,” antwoordde deze.

„Dan is alles in orde en ik zal u niet lastig vallen met de gewone formaliteiten.”

Hij stak de kamer, waar de drie mannen zich thans bevonden, en waar zich slechts zeer weinig meubelen bevonden, in haar geheele lengte over en trad toe op een in het behangsel verborgen deur, den toegang voor de goede bekenden van den heer des huizes.

Hij opende deze deur met behulp van een grooten sleutel, dien hij uit zijn zak haalde en liet de beide heeren met een diepe buiging binnengaan.

Zij stonden in de speelzaal.

Het was een schitterend verlicht vertrek, zeker het grootste van het geheele huis.

Het had drie ramen, waarvoor dikke gordijnen hingen.

In het midden van het vertrek, bijna een zaal, stond een groote speeltafel, waar baccarat, trente-et-un, Rouge-et-Noir en een ander, inheemsch hazardspel gespeeld werd.

Langs de wanden stonden kleine tafeltjes, geschikt voor vier tot acht personen, en waar tegen hooge inzetten werd kaart gespeeld.

Bijna al deze tafels en ook de groote speeltafel in het midden waren bezet.

En toch hoorde men bijna niet spreken in dit vertrek.

Alleen klonk op geregelde tijden de eentonige stem van den croupier.

„Mesdames et messieurs — faites vos jeux — rien ne va plus.”

Het eenige andere geluid dat vernomen werd, was het knisteren van de bankbiljetten en het geklater van het goud.

Onbewegelijk, met starre, bleeke gezichten zaten de spelers naar het rollen van den ivoren kogel te kijken, die met een helder tikkend gerucht langs de koperen pennetjes liep, aan den rand van de draaischijf der roulette geplaatst. Pas, wanneer de kogel stil lag, en de croupier met een onverschillig gezicht met behulp van zijn houten schoffel het goud en het bankpapier met onbegrijpelijke handigheid aan de winnaars had toegeschoven, kwamen de lichamen in beweging en ontspanden zich de schier verstijfde trekken.

Eenige oogenblikken waren de beide vrienden dicht bij de deur blijven staan.

Nu kwamen zij langzaam naderbij, oogenschijnlijk om zich te vergewissen, of er in de nabijheid van de roulette nog een plaatsje viel machtig te worden, maar eensklaps trad hun een kort, dik mannetje in den weg, handenwrijvend en met een vetten glimlach op zijn taankleurig gelaat.

Het was Harry Blunt, de eigenaar van het huis en de oprichter van de clandestine speelclub.

Zijn vingers waren met ringen overladen en het viel hem maar al te goed aan te zien, dat zijn beroep hem geen windeieren legde.

„Het doet mij genoeg, dat gij weder een kijkje komt nemen, Graaf,” zeide Blunt met een grijns op het gezicht, die al zijn groote getanden ontblootte. „Ik meende reeds dat wij niet meer het genoeg zouden hebben, u hier

te zien."

„Op reis geweest, mijnheer Blunt," antwoordde de Graaf, tamelijk uit de hoogte. „Ik begrijp overigens niet, hoe gij zoo zeer gesteld schijnt te zijn op mijn aanwezigheid, want ik speel maar zelden en kijk liever toe, zooals gij weet."

„Maar wat een prachtige reclame zijt ge dan ook voor mijn aardig zaakje, Graaf," riep Blunt met schitterende oogen uit. „Ik wil eerlijk zijn, en u zeggen, dat ik niet veel leden van den adel onder mijn trouwe klantjes tel. Hoogstens twaalf."

„En noemt ge dat niet veel?" hernam Graaf Cavendish, terwijl zijn wenkbrauwen de hoogte in gingen. „Ik geloof niet dat ge spoedig tevreden zijt, mijn waarde Blunt. Het komt mij voor, dat het hedenavond bijzonder druk is."

„Alle leden zijn present, Graaf," antwoordde de speelhuishouder handenwrijvend. „En ik verheug mij daarin, niet alleen voor mijzelf, maar ook omdat ik aan fijne lieden, die van een verzetje houden, de gelegenheid bied tot een onschuldig vermaak."

Graaf Cavendish scheen een scherpe opmerking op de lippen te hebben maar hij hield haar voor zich en zeide onverschillig:

„Gij zult wel gelijk hebben. Zijn er veel nieuwe leden gekomen sedert ik hier voor de laatste maal bij u was?"

„Ongeveer tien! Ik ben een weinig voorzichtiger geworden, ziet gij!"

„Heel verstandig van u. Wie is die eenvoudig gekleede man, met dat grijze haar en dat bleeke gelaat, die daar aan de roulettetafel zit, dicht bij het bord?"

Blunt wendde zijn blik in de aangeduide richting, kneep even zijn oogen dicht om beter te kunnen zien en zeide toen schouderophalend en met iets van medelijden in zijn stem:

„Dat is een zekere Douglas Hammersford. Hij is hier nu voor de derde maal."

„Van adel?"

„Adel, het mocht wat!" riep Blunt met een grinnikend lachje uit.

„Dan is hij zeker heel rijk?"

„Ik weet niet wat gij rijk noemt, Graaf — maar ik zou geloof ik niet graag met dien man ruilen. Hij is een geleerde."

Blunt had dit laatste woord met een onuitsprekelijke minachting uitgesproken en had het maar weinig gescheeld, of hij had er bij op den grond gespogen, aldus zijn afkomst als kroeghouder in een der duistere havenwijken van Londen verradend.

„Een geleerde? Ja waarlijk — daar gelijkt hij het meest op," hernam Graaf Cavendish peinzend.

Hij had zijn metgezel toegewenkt en beiden begaven zich naar de speeltafel, zonder zich verder te bekommeren om Blunt, die zijn weg naar de deur voortzette, teneinde eigenhandig voor nieuwe consumptie te gaan zorgen.

Veel keus hadden de gasten overigens niet, want men kon in het huis alleen champagne en zeer duren Franschen wijn krijgen, benevens sigaren van een kwart pond sterling het stuk, en waarop de waardige Blunt zeker meer dan twee honderd procent verdiende.

De beide vrienden hadden nu de tafel bereikt. Juist had de croupier zijn „Rien ne va plus" uitgeroepen.

Hij bracht met de linkerhand het rad van de roulette in snel ronddraaiende beweging.

De kogel danste razend langs de nageltjes.... lag eindelijk stil....

Met dezelfde machinale beweging begon de croupier het geld, op het bord geplaatst, te verdeelen.

Toen liet zich een kreunende zucht hooren...

Zij werd geslaakt door den man, door Blunt zoo schamper den geleerde genaamd. Zijn gelaat was spierwit en zijn oogen hadden een glasachtigen glans.

Zijn gebalde vuisten lagen op het groene laken waarmede de speeltafel bespannen was, en trilden hevig.

Het hoopje geldstukken, dat zoeven nog voor hem had gelegen, was verdwenen.

HOOFDSTUK II.

DE SMARTEN VAN EEN UITVINDER.

Hammersford stond wankelend op, zich met beide handen aan den rand van de tafel steunend en dadelijk werd zijn plaats ingenomen door een anderen speler, die slechts op deze gelegenheid bleek te hebben gewacht.

Niemand scheen ook maar een oogenblik acht te slaan op den grijsaard, die zich strompelend verwijderde van de onheilbrengende tafel, die zooeven zijn gansche fortijn moest hebben opgeslokt.

Ja toch — Graaf Cavendish en zijn metgezel, Sir Bickford, hadden hem niet uit het oog verloren en nu gaf de Graaf den jongen man een wenk, die niet te misduiden viel.

Bijna tegelijk met Hammersford bereikten zij de deur.

„Wat is dat, Graaf, gaat gij ons reeds nu weder verlaten?” riep Blunt op teleurgestelden toon.

„Het spijt mij, maar ik kan vanavond niet langer blijven,” antwoordde Graaf Cavendish kortaf.

„Het vergaat mijn geleerde ook zoo!” riep Blunt op spottenden toon. „Het schijnt hem niet voor den wind te zijn gegaan. Wat doen lieden als hij dan ook aan de speeltafel,” liet hij er minachtend op volgen. „Hij zette nooit meer dan tien pond tegelijk op. Op die manier moet men wel verliezen”.

En met deze opmerking haastte hij zich verder.

De beide heeren bemoeiden zich verder niet met den spelhuishouder maar wijdden hun aandacht alleen nog maar aan den ouden man, die zooeven wankelend en met beide handen den muur betastend de speelzaal had verlaten.

Zij zagen hem echter niet meer.

Blijkbaar had hij zich reeds in de vestiaire begeven om daar zijn overgoed te gaan halen.

Maar toen zij zelf de vestiaire bereikten was ook daar de man met het grijze haar nergens te bespeuren.

Wel kwam Jim dadelijk naar voren, die blijkbaar niet weinig verbaasd was dat hij den schatrijken Graaf reeds zoo spoedig zag heen gaan.

Hij wilde blijkbaar iets vragen, maar Graaf Cavendish voorkwam hem, door hem bij den arm te grijpen.

„Waar is die oude heer gebleven, Hammersford heet hij geloof ik, die hier zooeven zijn goed heeft gehaald?” vroeg hij.

„Ik heb in het geheel niets gezien,” antwoordde Jim verbaasd. Gij moet u vergissen. Hammersford moet zich nog boven in de zaal bevinden.”

„Is er geen tweede uitgang, waardoor hij vertrokken kan zijn?”

„Zeker — en ik zeg niet, dat hij daar geen gebruik van heeft gemaakt, maar dan moet hij zonder overjas en hoed zijn heen gegaan. Een geleerde is wel verstrooid, heb ik wel eens hooren zeggen, maar...”

Graaf Cavendish liet hem niet uitspreken, maar beval kortaf:

„Hoed en overjas, vlug wat.”

Blijkbaar niet gewend aan deze wijze van optreden van den Graaf haastte Jim zich aan die opdracht te voldoen.

„Op welke straat komt die tweede uitgang uit?” vroeg de Graaf, terwijl hij haastig zijn jas aanschoot, zonder gebruik te maken van den hulpvaardigen Jim.

„In een doodlopende steeg, die aan het andere uiteinde op Georgestreet uitkomt, Graaf,” antwoordde Jim, die van dit gevraag niet veel begreep.

Maar hij was toch niet te verwonderd om niet haastig toe te grijpen, toen de bezoeker en diens vriend hem een geldstuk in de hand drukten.

De beide vrienden verlieten nu haastig het clandestine speelhol en liepen Montagu Square ten einde, totdat zij de Georgestreet bereikt hadden, nauwelijks eenige minuten later.

En bijna dadelijk zagen zij Hammersford voor hen, die juist de steeg uit kwam, blootshoofds en zonder jas, zonderlinge bewegingen met de armen makend, en blijkbaar in het geheel geen acht slaand op de voorbijgangers, die hem met verbaasde blikken nastaalden.

Nu en dan stond de oude man een oogenblik stil, schudde het hoofd, en ging weer verder, blijkbaar onbewust van den weg dien hij volgde.

Hij stak de Edgeware Road dwars over en het mocht wel een groot toeval heeten, dat hij daarbij niet tienmaal ondersteboven werd gereden, waarop hij de Cambridgestreet in ging, Albionstreet volgde en ten slotte Hyde Gark bereikte.

Hij scheen zich even te bedenken op den hoek van het prachtige park en ging toen het monumentale hek binnen.

En nog altijd werd hij gevolgd door Graaf Cavendish en Sir Bickford, die hem geen seconde uit het oog verloren handen.

Hammersford ging dadelijk op een bank toe, liet er zich op neervallen en begroef het gelaat in de handen.

Maar nog voor de beide vrienden hem hadden kunnen bereiken, was hij weder opgesprongen en ijde nu in de duisternis van het park verder

„Kom mede, Brand,” zeide de oudste der beide heeren op gedempten toon. „Ik vrees, dat de ongelukkige zinneloos is van wanhoop — hij loopt juist op de Serpentine toe!”

Inderdaad volgde Hammersford het breede pad dat naar den fraaien, diepen vijver voerde, die den naam van Serpentine draagt.

De beide mannen kregen Hammersford pas weder te zien, toen hij aan den oever van den als glanzenden zwart marmeren vijver stond, op een paar passen afstand van het lokkende water.

Hij stond daar onbewegelijk, als uit steen gehouwen.

Toen stak hij met een plotseling gebaar van wanhoop beide armen in de lucht, deed een paar wankelende stappen. . . .

Maar juist op het oogenblik, dat hij zich te water wilde storten, greep een krachtige hand hem bij den schouder en trok hem met zachten drang van den steenen rand van den vijver terug.

Als versuft wendde Hammersford zich om en keek half wezenloos in twee ernstige, grijze ooge die hem bestraffend schenen aan te zien.

Toen vroeg hij op schorren toon :

„Wie zijt gij, mijnheer, wat wilt gij van mij?”

„Wie ik ben, doet er niet toe — ik wil u weerhouden van een stap, die veel kan bederven en nimmer iets kan goed maken,” luidde het op zachten, maar dringenden toon gegeven antwoord. „Zeg mij, wat u bewoog tot deze wanhopige daad en ik ben bijna zeker dat ik u zal kunnen helpen, en dat niet alleen met goeden raad, die meestal een weinig al te goedkoop is.”

Hammersford keek nogmaals naar de door-dringende groote oogen, met hun staalgrijze glans en sloeg toen eensklaps beide handen voor het gelaat, terwijl hij in een droog, krampachtig snikken uitbarstte.

Graaf Cavendish gaf zijn metgezel een wenk en beiden geleidden den ongelukkige naar een bank in een nauwe laan, die langs den vijver liep en waar zich op dit uur niemand ophield, behalve eenige vrijende paartjes, die echter in het geheel geen notitie namen van de kleine groep.

De twee vrienden lieten Hammersford op de bank plaats nemen en toen het snikken een weinig bedaard was, begon Graaf Cavendish opnieuw :

„Zeg mij nu oprecht, hoe gij er toe kwaamt, een einde aan uw leven te willen maken. Gij kunt mij vertrouwen, evenals mijn vriend en ik wil het u een weinig gemakkelijk maken — een gedeelte weet ik reeds — gij zijt hierheen gekomen, na in een geheime speelclub al uw geld te hebben verspeeld.”

Hammersford hief snel het hoofd op en keek den spreker verschrikt, bijna ontzet aan.

„Hoe, — gij weet. . . .” stotterde hij heesch.

„Ik weet het, want wij beiden waren daar ginds en hebben u gade geslagen, toe de croupier met onverschillig gebaar al uw geld naar zich toeharkte, alsof het niet meer was dan slijk. Wij hebben den indruk waargenomen, welken dit verlies op u maakte, wij hebben u gezien, hoe gij het huis verliet, zonder zelfs om hoed of jas te denken — en wij zijn u gevolgd tot hier, waar wij juist bijtijds kwamen om u te weerhouden van uw overijlden stap. . . .”

„En weet gij wel zeker, dat gij aldus goed hebt gehandeld, mijnheer?” vroeg Hammersford op bitteren toon. „Weet gij, of het niet veel beter geweest zou zijn, indien ik thans op den bodem van den vijver lag, in stede van hier te zitten, zonder geld, zonder hoop op de toe-

komst, zonder eenige kans, om den droom mijns levens te verwezenlijken? Hoe kan ik u danken voor uw tusschenkomst, nu het leven voor mij volstrekt geen waarde meer heeft?"

„Ik wensch uw dank niet," hernam de ander op zachten toon. „Maar misschien gelooft gij toch wel een weinig openhartigheid aan mij verschuldigd te zijn. Ik herhaal u, dat ik u misschien zou kunnen helpen! Tenzij — tenzij ik u voor een beroepsspeler zou moeten houden — in dat geval vrees ik dat geen hulp u kan baten. . . . want dan lijdt gij aan een hartstocht, die ongeneeselijk is."

Hammersford schudde langzaam het hoofd en zeide op treurigen toon:

„Het was hedenavond de vierde keer dat ik in dat vervloekte huis kwam, mijnheer."

„Maar waarom dan toch?" drong Sir Bickford aan. „Waarom kwaamt gij daar, als gij een afschuw van het spel hebt?"

„Ik kwam er om op gemakkelijke en snelle wijze veel geld te verdienen, mijnheer," antwoordde de oude man eenvoudig.

Graaf Cavendish schudde het hoofd en keek Hammersford strak aan, om op diens gelaat te lezen, of hij in ernst sprak.

Toen vroeg hij:

„Ik wil niet onbescheiden zijn — maar wat wilt gij dan met dat zoo gemakkelijk gewonnen geld doen?"

„Luister, mijnheer. Ik stel vertrouwen in u! Dat hebt gij minstens wel aan mij verdiend door uw daad van zooveen. Ik wilde, dat gewonnen geld hebben, om proeven te kunnen nemen. Ik ben uitvinder — o, geen utopist, geen dromer, geen kwakzalver, ik bezweer het u. Ik heb geruimen tijd gestudeerd in de chemie op de universiteit te Oxford, en er zijn eenige leerboeken van mijn hand verschenen, die met vrij veel succes in ons land gebruikt worden. Ik zeg u dit slechts om u te bewijzen dat gij geen beunhaas voor u liebt, een van die liefhebbers die meenen, dat zij de wereld kunnen redden door hunne fantastische uitvindingen. Maar ik geloof stellig, dat ik de menschheid een goeden dienst zou bewijzen, indien ik er slechts in zou kunnen slagen, mijn proeven op groote schaal te herhalen, waar ik tot dusver slechts met kleine modellen kon werken."

„Ik denk er niet aan, mij in uw geheimen te dringen," hernam Graaf Cavendish op deelnemenden toon, „maar zoudt gij mij niet willen zeggen, op welk gebied zich uw uitvinding beweegt?"

„Daarvan maak ik volstrekt geen geheim, mijnheer," antwoordde Hammersford. „Ik heb een middel gevonden, om vloeibare lucht met betrekkelijk geringe kracht te condenseeren, dat wil zeggen, tot blokken te vormen, die met heel wat minder gevaar vervoerd zouden kunnen worden dan de stalen cylindfers met dikke wanden, waarin men tegenwoordig de vloeibare lucht vervoert."

Hammersford had dit op bedaarden heel gewonen toon gezegd maar de Graaf begreep aanstonds dat het hier een uitvinding van het grootste gewicht gold, welke, als zij inderdaad deugdelijk bleek, den uitvinder binnen korten tijd schatrijk moest maken.

„En — zijn uw eerste proeven op dit gebied geslaagd?" vroeg hij vol belangstelling.

„Volkomen, mijnheer, maar ik wil u niet verzwijgen, dat die proeven mij zeer veel geld hebben gekost en dat ik er mijn geheele fortuin aan heb op gemaakt, dat intusschen niet zeer groot was. Maar om de proeven op grootere schaal te kunnen herhalen, hetgeen volstrekt noodzakelijk was, om de uitvinding aan de dagelijksche practijk te kunnen toetsen, had ik een bedrag van drie duizend pond sterling nodig. Ik begon met die som links en rechts ter leen te vragen — niemand luisterde naar mij. Ik geloof nu wel, dat men mij voor gek versleetdenk eens aan, lucht tot blokken te persen — het was immers onmogelijk — om kort te gaan, ik zag spoedig in, dat ik wel genoodzaakt zou zijn, alles alleen te doen, maar hoe moest ik aan het noodige geld komen. Ik bezat slechts een zeer gering bedrag aan contanten. De rest was opgegaan aan het proefnemen, waarover ik u zooveen sprak."

Hammersford hield even op om zijn voorhoofd af te wisschen en vervolgde toen:

„Na lange aarzeling besloot ik het geld, waaraan ik eigenlijk toch niets had, vruchten te doen afwerpen — ik wilde er mee spelen. Ik had er mede naar Spa of Ostende kunnen gaan, maar ik wilde Londen in geen geval verlaten, en de reis daarheen is ook zeer duur. Toevallig kende ik iemand, die veel in een geheime speelkroeg kwam — dezelfde waar ge mij hedenavond verrast hebt. Ik verzocht hem, mij te introduceeren. In het eerst lachte hij mij uit, want hij was op de hoogte van mijn geldelijke positie en hij wist zeer goed, dat men daar om hooge bedragen speelde."

Ik hield echter aan en tenslotte gaf hij toe, schouderophalend en blijkbaar in de meening, dat ik niet goed bij mijn verstand was."

De oude man zuchtte diep en ging toen voort: „In den aanvang leek het fortuin mij toe te lachen. Ik won op een enkelen avond bijna twee duizend pond sterling. Gij kunt u niet voorstellen in welk een toestand ik mij bevond”.

„Ik geloof het haast wel,” zeide Graaf Cavendish op zachten toon, „en het overige kan ik mij ook wel denken. De kans keerde, gij trachtte hardnekkig de nukkige godin van het geluk wakker te maken en hedenavond hebben wij het slot van dien ongelijken strijd beleefd. En dat om drie duizend pond, omdat er blijkbaar niemand te vinden was, schrander genoeg om in te zien, dat hij, door u dat bedrag onder bepaalde voorwaarden te leenen, binnen enkele maanden die som honderdvoudig terug kon ontvangen.”

Hammersford wendde langzaam zijn gelaat naar dat van den spreker, alsof hij zich wilde vergewissen, dat hij niet voor den gek werd gehouden.

Toen barstte hij uit:

„Dus.... gij gelooft aan mijn uitvinding, mijnheer? Gij denkt, dat het uitvoerbaar is, wat ik gedaan heb? Gij meent niet met een dwaas te doen te hebben? O, hoe dank ik u daarvoor.”

„Dat is volstrekt niet noodig, mijn waarde heer Hammersford,” hernam Graaf Cavendish. „Ik doe als amateur ook een weinig aan chemie en vooral de verschillende toestanden, waarin men onzen dampkring kan brengen, hebben steeds mijn warme belangstelling gehad. Ik ben er de man niet naar, om lang te praten over dergelijke dingen en ik zou u ook willen verzoeken, er nimmermeer over te spreken, als ik u thans het voorstel doe, u het noodige bedrag te leenen, als renteloos voorschot en met geen ander beding, dan dat gij mij op de hoogte houdt van de vorderingen uwer proeven.”

Dit was bijna teveel voor den armen man, die zoo eensklaps van de vreeselijkste wanhoop werd opgevoerd tot een blijdschap welke hij niet meer meende te zullen beleven.

Hij begon over het geheele lichaam te trillen en plotseling greep hij de hand van Graaf Cavendish en voor deze het had kunnen verhinderen, had hij ze aan zijn lippen gebracht.

„Zeg mij toch uw naam,” stamelde hij in vervoering, „omdat ik u dank zal kunnen zeggen en uw naam zal kunnen zegenen! Gij weet niet, wat dit voor mij beteekent! Gij weet niet dat het mijn levenswerk is, dat nu wellicht voltooid staat te worden!”

„Ik herhaal u, dat mijn naam er niets toe

doet,” hernam de Graaf glimlachend. „Laat ons aannemen, dat ik een zonderling ben, die dergelijke dingen liever in het geheim doet. Sta nu op, dan zullen wij u naar huis begeleiden. De uwen moeten wel zeer in ongerustheid verkeerden omtrent uw wegblijven!”

Er voer een schok door het lichaam van den ouden man.

„Gij herinnert mij aan mijn plicht, dien ik bijna verzaakt had,” zeide hij op gedempten toon. „Mijn familie is zeer klein. Ik had slechts een broeder, en hij is reeds op jeugdigen leeftijd gestorven — gelukkig misschien.... Ik heb zijn eenig kind aangenomen, en zij weet niet beter of ik ben haar vader. Mocht gij haar ooit zien — laat haar dan in dien waan — dat smee ik u!”

„Dat beloof ik u,” antwoordde de Graaf Cavendish zacht. „Hoe oud is zij nu?”

„Alice is juist dezer dagen negentien jaar geworden, mijnheer! Zij is alles voor mij op deze wereld en het is voornamelijk voor haar, dat ik den strijd zoo lang heb volgehouden tegen spot, armoede en miskennis!”

„Ga haar dan spoedig verheugen met de blijde tijding, mijnheer Hammersford!”

De drie mannen waren onder het spreken het park weder uitgegaan en Graaf Cavendish riep een juist passerende huurauto aan.

„Het adres?” vroeg hij den uitvinder.

„Whitcomb Street 87.”

De chauffeur trok een bedenkelijk gezicht, want de genoemde straat was een heel eind uit de buurt, maar een goudstuk, hem snel door Graaf Cavendish in de hand gedrukt, deed wonderen.

„Stap dan snel in,” zeide de Graaf. „Morgenochtend om elf uur kom ik bij u, teneinde een en ander met u te regelen. De zaak met den chauffeur is reeds in orde, gij hebt u om niets meer te bekommeren!”

En met vriendelijken drang duwde hij den ouden man in de auto en sloot het portier.

Nog half versuft door dezen ongehoorden ommekeer in zijn lot, liet Hammersford zich in de kussens vallen.

De chauffeur, te voren betaald, bracht den motor in beweging en de taxi reed weg.

Een oogenblik bleven de beide heeren het voertuig nakijken.

Toen greep de jongste de hand van zijn vriend en drukte die met kracht.

„Dat was mooi van je, Edward,” zeide hij aangedaan, „maar waarom heb je hem toch je naam niet genoemd?”

„Omdat het niet geheel en al zeker is, mijn waarde, of die brave man wel een weldaad zou hebben aangenomen van Lord Edward Lister, alias John Raffles,” luidde het op spottenden, bitteren toon gegeven antwoord.

Ja, de man, die zonder zich een oogenblik te bedenken drie duizend pond sterling had toegezegd aan een uitvinder, die hem een half uur

geleden geheel en al onbekend was, Graaf Cavendish, was niemand anders dan John Raffles, de lang door Scotland Yard gezochte Grootte Onbekende.

En naast hem stond zijn trouwe vriend, Charles Brand, de oogen vochtig blinkend van aandoening.

HOOFDSTUK III.

EEN PIJNLIJKE ONTDEKKING.

Raffles was er de man niet naar een eenmaal gedane belofte niet aanstonds gestand te doen.

Den volgenden morgen, klokslag elf uur, stapte hij uit een huurauto die hem naar het huis in de Whitcombstreet bracht, waar Douglas Hammersford met zijn nichtje woonde, dat in den ouden, in zichzelf gekeerden man haar vader zag.

Hij vond er een kamer, die dadelijk de zorgzame liefderijke hand van een vrouw verried, die met allerlei kunstmiddelen de armoede trachtte te verbergen, waarvan de versleten meubelen getuigden.

Alice was een bevallig meisje, met dik blond haar, donkere oogen en een fijn gevormd gezichtje, blank als de bloesems van een appelboom.

Raffles maakte zoo spoedig mogelijk een einde aan de dankbetuigingen van Hammersford en zijn aangenomen dochter en begon op zakelijken toon te spreken over het onderwerp dat hem hierheen voerde.

Hij had een klein pakje bankbiljetten uit zijn binnenzak gehaald en legde dit op de tafel, met de woorden:

„Zie hier het benodigde bedrag om uw proefnemingen voort te zetten, mijnheer Hammersford,” zeide hij. „Mocht het niet voldoende zijn, dan laat gij dit weten aan Lord William Aberdeen, Cromwellstreet 43.”

„Wat! Gij zijt dus de bekende philanthroop, wiens naam in geheel Londen met zooveel eerbied genoemd wordt?” riep de uitvinder opgewonden uit. „Maar ik had het dadelijk moeten begrijpen!”

„Ik zou u mijn naam nog niet gezegd hebben, mijnheer Hammersford, indien ik niet tot het inzicht was gekomen, dat het wellicht noodig zou zijn, het bedrag te vermeerderen.”

„Maar — gij legt hier een zeer hoog bedrag voor mij neer, Mylord — hoe kunt gij weten, of ik u niet bedrieg, welke waarborgen moet ik u geven, dat gij tenminste overtuigd zijt van mijn goede trouw.”

„Wees niet bezorgd, mijn waarde Hammersford,” zeide Raffles glimlachend. „Ik ben zoo vrij geweest, voor ik hier kwam eenige inlichtingen in te winnen. En ik weet nu, dat gij mij niets anders dan de waarheid hebt gezegd. Ik ken zelfs persoonlijk twee van de geldschieters, tot wie gij u gewend hebt, om aan het noodige geld te komen.”

„Dus — gij gelooft niet, dat ik een beroeps-speler ben?” vroeg Hammersford, terwijl hij Raffles strak aankeek, als om in zijn binnenste te lezen.

„Dat geloof ik niet,” antwoordde Raffles. „Mocht ik mij intusschen vergissen — des te erger voor mij. Ik zou er slechts een bittere ervaring te meer door hebben opgedaan.”

„Ik zweer u, dat ik van dezen dag af nooit meer een kaart zal aanraken, nooit meer aan de speeltafel zal plaats nemen,” riep Hammersford opgewonden uit.

„Dat hoop ik van ganscher harte, mijn waarde Hammersford,” hernam de Grootte Onbekende.

Hij stond op en vervolgde:

„En zoo woont ge dus geheel alleen met uw . . . uw dochter?”

„Geheel alleen, Mylord. Ik zei u reeds, dat ik geen familieleden meer heb. Mijn broeder is jong gestorven. . . .”

Terwijl hij dit zeide had de uitvinder een schuwen blik op zijn nicht geworpen, waarvan Raffles pas later de werkelijke beteekenis zou begrijpen. . . .

Deze had het jonge meisje de hand gedrukt en zeide nu op warmen toon:

„Ik ben zeker, dat uw vader in zijn pogingen zal slagen, Miss. Staat gij hem daarbij trouw terzijde, even trouw als ge tot nu toe gedaan hebt.”

„Daarvan kunt gij zeker zijn, Mylord,” zeide het meisje met tranen van ontroering in de oogen. „Dank zij u zal zich nu een heerlijke toekomst voor ons openen.”

„Wilt gij tenminste mijn formules, mijn plan

niet zien, Mylord?" vroeg Hammersford op dringenden toon. „Ik weet nu dat ge belang stelt in dezen tak van wetenschap, de chemie. Gij moet oordeelen, of ik een fantast ben of niet." En voor Raffles iets kon zeggen, had hij zijn bureau geopend, en nam er nu eenige papieren uit, welke hij voor Raffles uitspreidde.

Deze boog zich over de formules heen, bekeek aandachtig de plannen, en zeide na eenigen tijd, terwijl hij zich weder oprichtte en zijn hand op den schouder van den uitvinder legde:

„Ik heb er genoeg van gezien om te begrijpen, dat gij zult slagen, mijn waarde Hammersford. Laat mij vooral weten, wanneer uw toestellen gereed zijn om de proeven in het groot te herhalen. Ik ben er van overtuigd, dat zij moeten slagen. Dezer dagen vertrek ik naar het buitenland, maar mijn correspondentie wordt mij achterna gezonden en ik zal niets liever doen, dan persoonlijk aanwezig te zijn bij uw proefnemingen."

„Ik hoop, dat ik u reeds over een week daartoe kan uitnoodigen, Mylord," zeide Hammersford. „De toestellen welke ik noodig heb, zijn voor het meerendeel in den handel, ofschoon zij voor andere doeleinden worden gebruikt. Ik heb nog slechts een grooten koperen kuip, een destilleerketel en nog eenige andere toestellen noodig."

„Dan blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen, en de hoop uit te spreken, dat gij in uw opzet zult slagen, mijnheer Hammersford," hernam Raffles, terwijl hij den chemicus de hand drukte, en een buiging maakte voor het jonge meisje, dat bleek van ontroering en blijdschap op eenigen afstand was blijven staan.

En voor de overgelukkige Hammersford nog iets had kunnen zeggen, had Raffles het vertrek reeds verlaten, en haastte hij zich de trappen af naar de straat, waar hij tamelijk spoedig een huurauto vond, die hem weder naar het fraaie huis in de Cromwellstreet terugbracht, waar hij sedert eenige jaren met Brand woonde, onder den naam van Lord William Aberdeen.

De jonge man wachtte op hem in de rookkamer, waar hij zich den tijd verdreef met het doorbladeren van eenige tijdschriften.

Hij sprong dadelijk op, zoodra de deur opening en vroeg op belangstellenden toon:

„Wel, hoe gaat het met onzen vriend Hammersford?"

„Dat kun je wel begrijpen! De man was overgelukkig."

„Denk je, dat hij kans van slagen heeft?"

„Ik ben er van overtuigd. Hij heeft mij zijn plannen en formules laten zien en ik weet genoeg van het onderwerp af, om althans oppervlakkig te kunnen oordeelen over de uitvoerbaarheid van zijn methodes om vloeibare lucht tot een vasten toestand te doen verkeeren, en dat met vrij geringe kosten — een onderdeel van niet gering belang."

„Heb je zijn nicht gesproken?"

„Ja, zij was thuis. Een allerlieft jong meisje, dat het zonnestraaltje van zijn armelijke woning moet zijn geweest."

„Ze vormt immers zijn geheele familie?"

„Ja. Ik geloof, dat hij ongehuwd is gebleven. Er zijn tenminste geen kinderen, dat is zeker. Nu, wij moeten maar hopen, dat onze man, zooals hij beloofd heeft, geen kaart meer aantrekt, en hard aan het werk gaat."

„Maar Edward, hij heeft nu immers in het geheel geen reden meer, te spelen," riep Brand uit. „Hij deed het immers slechts om aan geld voor zijn kostbare proefneming te komen!"

„Ongetwijfeld," hernam Raffles op ernstigen toon. „Maar wie zich eenmaal in de klauwen van den speelduivel heeft bevonden...! Nu, wij willen er het beste van hopen. In ieder geval zal Hammersford het thans aan zichzelf te wijten hebben, wanneer hij niet slaagt in zijn levenswerk. En nu over iets anders gesproken, Brand. Je kent mijn plan, om dezer dagen naar Brussel te vertrekken en daar de voorbereidselen te treffen voor een kleine onderneming, welke indien zij slaagt, een aanzienlijke som gelds in onze handen moet brengen, welke thans nutteloos rust in de brandkast van een schatrijken woekeraar. Het zal een zaak van langen duur zijn, en voorloopig kunnen wij niets anders doen, dan onze strikken te spannen en daarginds het terrein eens te verkennen, alvorens den slag te wagen."

„Je kunt ieder oogenblik over mij beschikken. Wanneer wil je vertrekken?"

„Overmorgen! Schikt je dat?"

„Voortreffelijk! Ik ben juist bezig aan het opmaken van mijn maandelijkschen kasstaat, en daar ben ik morgen mee gereed."

„Een belangwekkend werkje. Je bent een voortreffelijk beheerder van mijn geldmiddelen. Op hoeveel schat je mijn vermogen op dit oogenblik?"

„Mijn hemel, Edward, ik zou een halven middag noodig hebben om je dat precies voor te rekenen," riep Brand lachend uit. „Je fortuin is immers over de geheele wereld verspreid? Een deel ervan is belegd op de

Rotterdamsche Bank, een ander op het Credit Lyonnais te Parijs, weer een ander op de Rijksbank te Bern, om niet te spreken van de talloze banken in Engeland en Ierland, waar je een rekening-courant hebt, nu eens onder dezen dan weder onder een anderen naam. Reken daarbij de schatten in goud zilver, juweelen en bankpapier, welke verborgen zijn op drie, vier onbewoonde eilanden in den Stillen Oceaan, in den Indischen Oceaan, in de ijzige streken van de Noordzee, maar als je een bepaald cijfer wenscht — ik taxeer je vermogen, de onroerende have inbegrepen op ongeveer zes miljoen pond sterling."

"Een groot bedrag," zeide Raffles peinzend. "En toch — het is niets als ik bedenken, wat er noodig zou zijn, om slechts een gering gedeelte te lenigen van den nood, die alleen in mijn vaderland heerscht. Hoeveel valt er niet te doen, voor alle ouden van dagen, die een geheel leven harden arbeid achter den rug hebben, een onbezorgden ouden dag den hunne mogen noemen, voor alle zieke kinderen, uit behoeftige gezinnen, behoorlijk verpleegd zullen worden, evengoed als de kinderen der rijken, voor de arbeid redelijk verdeeld zal zijn voor, ieder menscheijk wezen zijn rechtmatig aandeel krijgt in het weinigje geluk hetwelk den sterfeling hier op aarde te beurt kan vallen...."

Raffles had dit alles op half gedempten toon gezegd, het hoofd op de borst genijgd, de handen tot vuisten gebald.

Daarop maakte hij een beweging als schudde hij iets van zich af en hernam op geheel anderen toon:

"Wij zeggen dus dat wij overmorgen op reis gaan, teneinde maatregelen te nemen opdat mijn fortuin nog wat vermeerderd worde! Het kan niet groot genoeg zijn, Brand.

"Zullen wij Henderson, je trouwen chauffeur medenemen, die je reeds zoo menigmaal dapper ter zijde heeft gestaan?"

"Dat is volstrekt niet noodig, Brand, om deze eenvoudige reden, dat wij in het geheel geen gevaar loopen. Wij behoeven niets anders te doen, dan onze mijnen te graven, dat is alles."

Er waren bijna tien dagen verlopen, sedert dit korte gesprek plaats had. Raffles en Brand hadden zich op den afgesproken dag ingescheept op de boot, welke hen over het kanaal bracht, en bereikten de Belgische hoofdplaats zonder eenig bijzonder voorval.

Zij verrichtten daar wat ze te doen hadden,

tot voldoening van Raffles en keerden op den achtsten dag na het vertrek weder naar Engeland terug.

Ditmaal echter zouden zij de reis van Ostende af maken.

Het was een heerlijke avond en daar de boot pas den volgenden morgen zou vertrekken, die hen weder over het Kanaal zou voeren, maakten de beide vrienden een wandeling langs de schoone wandelpaden, die Ostende tot een der fraaiste badplaatsen ter wereld maken.

Raffles en Brand waren nu het Casino genaderd, gingen er voorbij en bereikten de monumentale speelzaal, waar de ivoren kogel lustig danste en rolde.

"Kom, laten wij eens naar binnen gaan en een kijkje nemen," zeide Raffles, die was blijven stil staan en een oogenblik de chic gekleede dames en heeren gadesloeg, die de prachtige trappen van het speelpaleis bestegen. "Daar binnen kunnen wij den mensch op zijn onvoor-deeligst zien."

De beide vrienden traden binnen.

Zij waren in rok gekleed onder hun overjassen en dat was maar goed ook, want anders zou de strenge portier hen onverbiddelijk hebben terug gezonden.

Zij schreden door de marmeren vestibule, pronkerig en overloden door haar uitbundige weelde en traden de speelzaal binnen, helder als de dag verlicht door een groot aantal elektrische kronen.

De speeltafel was zoo goed als geheel bezet, en daarom heen verdrongen zich tal van nieuwsgierigen.

Brand keek een oogenblik aandachtig toe, toen hij zich plotseling bij den arm voelde grijpen.

Hij wendde zijn gelaat naar Raffles en keek in diens grijze oogen, waarin nu smart, verontwaardiging en verbazing te lezen waren.

"Wat is er?" vroeg de jonge man op zachten toon.

"Kijk daar eens — naar de speeltafel — die man op drie plaatsen van den croupier — zie, hij zal juist opstaan, na zijn winst naar zich toe te hebben gehaald."

Brand wendde zijn blikken in de aangeduide richting en had moeite een kreet van verrassing en afschuw te weerhouden.

Daarginds zat Douglas Hammersford.

Zijn gelaat vertoonde nog de opwinding van het spel.

Het was bleek en de trekken waren slap, terwijl de oogen koortsachtig schitterden.

Hij was in rok gekleed, maar het was maar al te duidelijk te zien, dat hij aan dit kleedinstuk niet gewend was en meestal een werkkieel droeg.

Niet zonder moeite baande hij zich een weg door de dichte rijen belangstellenden, die zich om de speeltafel verdrongen.

Toen stond hij stil, haalde de bankbiljetten uit zijn zak, die als een verfrommeld bundeltje te voorschijn kwamen, streek ze gad, scheen ze met den blik te streelen, telde ze en stak ze daarop in zijn portefeuille.

Vervolgens verliet hij de speelzaal, en liet zich neervallen op een eenzame bank op het heerlijke, beschaduwde terras.

Toen hij den blik weder ophief keek hij in het bleeke, strakke gelaat van zijn weldoener.

Hij scheen even te schrikken, keek toen van Raffles naar Brand, die naast hem stond en vroeg op schorren toon:

„Wie zijt gij mijnheer en waarom ziet gij mij zoo doordringend aan? Ik geloof niet dat ik de eer heb u te kennen!”

„Zoo — dus niet alleen hebt gij uw plechtige belofte gebroken,” begon Raffles op strengen toon, „maar gij durft zelfs zoo ver gaan, mij niet meer te willen kennen! Het is dus uitgekomen, zooals ik in Londen reeds vreesde, Douglas Hammersford. De speelduivel heeft u weder in zijn macht gekregen — en dat, nadat daar ginds een fortuin letterlijk voor het grijpen was. Gij behoeft niets te doen, dan uw uitvinding rendabel te maken met het geld, hetwelk ik u verschaft, en gij zoudt binnen korten tijd schatrijk zijn geworden en in stede daarvan trekt gij hier heen, naar de stad van het spel en het lichtzinnig vermaak, gij zet u aan die vervloekte speeltafel en gij loopt de kans, dat gij niet alleen wint, maar dat gij ook het geld verliest, dat u moet dienen om uw plan ten uitvoer te brengen. Plannen, welke u in korten tijd tot een rijk man moesten maken.”

Hammersford had Raffles eerst met een blik van verbazing, daarna met neergeslagen oogen, blijkbaar zeer verlegen aangehoord.

Hij schoof onrustig op zijn bank heen en weer en mompelde iets onverstaanbaars.

Raffles keek met minachting en tevens met medelijden op hem neer en vervolgde hoofdschuddend:

„Ik vrees, dat gij voor goed verloren zijt, Hammersford! Een man, die in uw omstandigheden nog een kaart aanraakt, of zich nog eenmaal aan de roulette zet, die is het niet waard, dat men naar hem omziet. Wat de drie

duizend pond sterling betreft, welke ik u geleend heb om uw proeven op groote schaal te kunnen voortzetten — ik zal ze maar als verloren beschouwen, en als oninbaren post boeken — foei, dat een man op uw jaren niet sterker kon zijn.”

„Mijnheer — ik verzeker u — het was sterker dan ik,” hernam Hammersford nu op klagenden toon. „Ik erken, dat ik zwak ben geweest — maar de verleiding was te hevig. Ik had hier nooit moeten terugkomen.”

„Terugkomen?” herhaalde Raffles verbaasd. „Zijt gij hier dan reeds vroeger geweest? Te Londen hebt gij mij toch gezegd, dat gij alleen in het geheime speelhol daarginds getracht hebt, de benodigde som door spelen bijeen te krijgen”

„Dat is ook zoo,” kwam de chemicus verward. „Ik vergiste mij — ik wilde zeggen dat ik nooit had moeten spelen....”

Raffles en Brand wisselden een verbaasden blik met elkander.

Het leek onbegrijpelijk, dat iemand, die nog over een grijntje wilskracht beschikte in zulk een korten tijd zoo grondig kon veranderen.

En toch kon er geen oogenblik aan getwijfeld worden — Douglas Hammersford was bezweken voor de verleiding — de demon van het hazardspel was sterker gebleken dan hij en hij had er zelfs zijn levenswerk voor gegeven.

Hammersford had schuw voor zich uit zitten staren en kwam nu bijna onhoorbaar:

„Ik belof u, mijnheer, dat dit de laatste keer is geweest — ik keer zoo spoedig mogelijk naar Londen terug en ik zet mij weder met hernieuwden ijver aan mijn werk.”

„Zeg mij tenminste of gij de proeven in het groot reeds genomen hebt, of gij er mede tevreden zijt....” drong Raffles aan.

„Ik....ik ben tamelijk wel tevreden, mijnheer,” antwoordde Hammersford op schorren toon. „Wanneer deze vervloekte instorting niet tusschenbeide was gekomen, dan.... dan zou ik mijn uitvinding reeds aan den man hebben kunnen brengen — dank zij uw hulp, waarvoor ik mijn geheele leven dankbaar zal blijven.”

Hammersford had dit laatste op zulk een gewrongen, theatralen toon gezegd, dat Raffles zich vol afkeer van den zwakkeling afwendde.

Op koelen toon hernam hij:

„Gij hebt mij volstrekt geen reden, mij te bedanken, mijnheer Hammersford. Ik hoop slechts, dat het u ernst moge zijn met uw voornemen om niet weer te spelen. Het schijnt dat ge nu gewonnen hebt, maar als gij verliest — dan beteekent dat voor u tevens het verlies

van alle vruchten uwer verbazingwekkende uitvinding, waarvan de formules kant en klaar in het bureau van uw kamer liggen, bedenk dat wel! Ik ben de laatste om te mogen richten over mijn evennaasten, maar ik wil u toch zeggen, dat gij mij bitter teleurgesteld hebt! En nu, vaarwel — ik denk tenminste niet dat ik u nog ooit terug zal zien — al hoop ik het tegendeel.”

En met deze woorden wendde Raffles zich tot gaan, na nog een laatsten blik op het diep gebogen lichaam van den zwakkeling te hebben geworpen, die eer, roem en fortuin verspeelde, omdat hij zich niet sterk genoeg getoond had in den strijd tegen den speelduivel.

Pas toen zij een honderdtal schreden verder waren begon Raffles :

„Het is jammer — niet van de drie duizend pond sterling, die wel verloren zullen zijn, maar van den man! Ik wil je wel zeggen dat ik het nooit van hem gedacht had.”

„Ik ook niet,” zeide Brand peinzend. „Hij maakte een zeer eigenaardigen indruk op mij. Vooral trof mij de verbazing, waarmede hij ons aankeek, toen hij ons plotseling voor zich zag staan! En weet je, wat mij ook opviel?”

„Laat eens hooren!”

„Dat hij je naam en titel geheel vergeten schijnt te zijn — hij sprak je voortdurend met „mijnheer” aan.”

HOOFDSTUK IV.

DE FORMULES.

Weder waren een paar dagen verstreken, sedert het gesprek van Hammersford met zijn weldoener in den tuin van het speelpaleis te Ostende had plaats gevonden.

Het was omstreeks drie uur in den middag en Douglas Hammersford zat ijverig te werken aan zijn schrijftafel.

Hij was bleek maar er lag een glans van innige voldoening op zijn gelaat.

Alice zat op een laag stoeltje bij hem met eenig verstelwerk op den schoot.

Nu en dan hief zij het blond gelokte hoofdje op om den man, dien zij als haar vader beschouwde, een blik vol liefde toe te werpen, waarin echter ook een weinig ongerustheid school.

„Werkt gij nu heusch niet te veel, vadertje?” vroeg zij na eenigen tijd, terwijl zij opstond en naast den chemicus ging staan, om haar arm om diens schouder te kunnen leggen.

„Nee, kind, er valt nu bijna niets meer te werken. Alles is in orde.”

„Maar u ziet zoo bleek de laatste dagen! Ik geloof, dat die korte reis, waarvan ge mij het doel niet hebt willen zeggen, u weinig goed heeft gedaan,” voegde zij er op verwijtenden toon aan toe.

„Het zal nu wel spoedig overgaan, mijn kind,” hernam Hammersford. „Ik had het reisje werkelijk noodig. Later zul je misschien wel hooren, welk doel het had. Kleine meisjes mogen werkelijk niet alles weten,” zeide hij met een poging om te gekscheren, die hem maar half goed af ging.

„En zijt ge nu tevreden over de proeven, vader?”

„Meer dan tevreden, mijn kind. Ze zijn volkomen geslaagd. Binnen enkele weken zullen wij kunnen beginnen met het bouwen van de eerste kleine fabriek! Want ik behoef er nu niet meer aan te twijfelen, of ik zal zeer gemakkelijk het noodige bedrijfskapitaal bijeen

krijgen — en dan zullen we eens zien, of de domooren, die niet naar mij wilden luisteren, een lang gezicht zullen trekken.”

Hij wierp een blik op zijn horloge en riep half verschrikt uit:

„Reeds kwart over drieën, ik moet mij haasten.”

„Gij moet dus heusch alweder uit de stad, vaderlief?” vroeg Alice met een pruilend lipje.

„Het is onvermijdelijk, kind,” antwoordde Hammersford op ernstigen toon, terwijl hij half het hoofd afwendde. „Maar stel je gerust — ditmaal blijf ik hoogstens een nacht van huis. Ik heb . . . een conferentie in een stad, vlak bij Londen. Het zal niet lang duren, en morgen om drie uur op zijn laatst ben ik weder terug.”

„En dan verlaat ge me toch niet meer, is het wel?” vroeg Alice vleidend, terwijl zij haar hoofd met een liefkoozend gebaar tegen den schouder van Hammersford streek.

„Dat beloof ik je! Dan blijven wij voortaan steeds bij elkaar, en eindelijk zullen we dan het geluk deelachtig worden, waarnaar ik zoo lang heb gehaakt, voornamelijk om jouwentwille, Alice.”

Hammersford trok het jonge meisje naar zich toe en drukte een kus vol liefde op het hooge, reine voorhoofd.

Toen stond hij haastig op, nam de papieren bijeen, waarin hij had zitten studeeren, stak ze in de hoogte en zeide gekscherend:

„In deze hand houd ik millioenen, Alice! Dit zijn de formules betreffende mijn uitvinding, de staten en plannen.”

„Berg ze maar goed op, vader,” zeide het jonge meisje glimlachend.

„Hier in mijn schrijfbureau,” zeide Hammersford.

Hij trok een lade open, deed er de papieren in, sloot ze toen zorgvuldig, deed daarop het blad van het bureau dicht en stak den sleutel in zijn zak.

„Heeft u nu al aan Lord Aberdeen medegedeeld, dat uw proeven uitstekend geslaagd zijn, vader?” vroeg Alice.

„Ik heb gisterenavond den brief gepost, waarin ik het Mylord mededeelde, mijn kind,” antwoordde Hammersford. „Gistermiddag begaf ik mij naar zijn woning om hem het goede nieuws persoonlijk te melden, maar zijn oude kamerdienaar zeide mij, dat zijn meester uit de stad was en pas overmorgen terug werd verwacht.”

„Hij zal zeker dadelijk hier komen om u geluk te wenschen, daarvan ben ik zeker,” hernam Alice. „Wat een edel, wat een braaf man moet zijn lordschap zijn, vader.”

„Dat is hij, kind,” zeide Hammersford op zachten toon, als in nadenken verdiept.

Maar nu richtte hij zich op, keek nogmaals op zijn horloge en riep uit:

„Maar nu wordt het toch de hoogste tijd dat ik vertrek! Je hebt mijn valiesje immers al gepakt.”

„Daar staat het, vader.”

„Goed zoo, ik wist wel, dat ik op je kon rekenen.”

Hij schoot zijn overjas aan, drukte zijn hoed op zijn hoofd, nam het kleine, papieren valiesje, en sloot het jonge meisje in de armen.

„Tot morgen, mijn kind,” zeide hij aangedaan. „Ik hoop, dat ik nu voortaan alleen met jou zal reizen. Wij hebben veel in te halen. Ik heb je zooveel te toonen van de schoonheden der aarde.”

„Om drie uur, nietwaar?”

„Zeker niet later.”

„En u telegrafeert mij toch, als er iets tusschenbeide mocht komen?”

„Dat beloof ik je.”

Hammersford knikte het jonge meisje nogmaals vriendelijk toe en verliet haastig het vertrek.

Alice gevoelde zich zeer eenzaam en vooral de avond kroop slechts langzaam voorbij.

Zij kortte zich den tijd met het lezen van een boek en begaf zich reeds vroeg ter ruste.

Den volgenden morgen stond het jonge meisje naar gewoonte vroeg op en ging haar inkoopden doen. Ditmaal zou er eens iets extra's op tafel verschijnen.

Zij lunchte geheel alleen, maakte daarop de kamer in orde, rangschikte de bloemen in eenige vazen, waarvan zij er een op de schrijftafel van haar vader zette en plaatste zich aan het raam, vanwaar zij een groot gedeelte van de straat zou kunnen overzien.

Reeds van verre zou zij haar vader zien aankomen, wanneer hij van het station kwam, tenminste wanneer hij geen auto nam — en dat deed de zuinige oude heer zelden, wanneer het zulke geringe afstanden betrof.

Het was twee uur toen Alice met een handwerkje voor het raam plaats nam.

Nu en dan stond zij op om zich in de keuken te gaan overtuigen, dat alles voor het kleine feestmaal behoorlijk kookte en braadde, en tenslotte stak zij zich in haar fraaiste japonnetje, om nog meer luister bij te zetten aan het festijn.

Toen zij het woonvertrek weder binnentrad en een blik op de eenvoudige houten klok op den schoorsteen wierp, zag zij, dat het reeds kwart over drieën was.

Zij nam dadelijk weder voor het raam plaats, en keek de straat af. Vader moest nu toch ieder oogenblik terugkomen, zooals hij beloofd had.

Maar het werd half vier, kwart voor vieren, en nog altijd was Douglas Hammersford niet teruggekeerd.

Alice werd door een zonderlinge ongerustheid aangegrepen.

Haar vader was anders de stiptheid zelf, en de spreekwoordelijke verstrooidheid van professoren en geleerden was hem volkomen vreemd.

„Zou er een spoorwegongeluk gebeurd zijn?” zoo vroeg zij zich zelf af, en zij voelde haar hart in de keel kloppen als zij aan die mogelijkheid dacht.

Het jonge meisje stond op en begon zenuwachtig het kleine vertrek op en neer te loopen.

De tijd verstreek en met iedere minuut groeide haar vrees.

Als haar vader door een onvoorziene omstandigheid werd opgehouden, dan zou hij stellig een telegram zenden, daarvan was zij overtuigd.

Hij zou het denkbeeld niet kunnen verdragen, zijn geliefd kind al ware het slechts eenige minuten in ongerustheid te laten.

Het was bijna halfzes, en de vrees van het jonge meisje was tot radeloosheid gestegen, toen eensklaps de deur openging en Douglas Hammersford op den drempel verscheen.

Zijn gelaat was bleek, en een weinig vertrokken, als van iemand die zich lichamelijk heeft overspannen.

Hij bleef een oogenblik stilstaan, en trad toen binnen, de deur achter zich sluitend.

Nauwelijks had Alice hem gezien of zij wierp zich met een luiden kreet van vreugde aan zijn borst en riep:

„Vader! Goddank dat gij er weder zijt! O, wat ben ik ongerust geweest! Ik durf niet zeggen wat ik al dacht! Maar wat ziet gij er vermoeid uit, zoo bleek! Gij hebt zeker ergens honger? Wij zullen dadelijk aan tafel gaan, vadertje. Ik heb iets bijzonders voor u gereed gemaakt! Maar, waar hebt gij uw valiesje gelaten?”

„Mijn valies?” herhaalde Hammersford, een weinig aarzelend. „Dat is waar, dat heb ik in de coupé laten staan!”

„O, domme vader!” kwam Alice bestraffend, terwijl zij haar wijsvingertje ophief om er Hammersford mede te dreigen. „Het was nog wel uw eenigste. Kom, ga spoedig zitten en geef mij uw overjas eens aan....maar wat is dat? Dat is uw jas niet vader!” riep het jonge meisje verbaasd uit. „Hoe komt u daaraan?”

Zij hield het kleedingstuk in de hoogte en keek haar vader vragend aan.

Hammersford streek zich eenige malen met de hand over het voorhoofd en zeide toen:

„Mijn jas niet? Dat is vreemd! Zou ik zoo in gedachten verdiept zijn geweest, dat ik de jas van een mijner medereizigers heb medegenomen? Nu wij zullen er spoedig werk van maken!”

„Nu, u behoeft anders niet te klagen over den ruil!” zeide Alice lachend. „Het is een fijne jas van uitstekend laken en door een eerste rangs kleedermaker gemaakt!”

Zij bekeek de binnenzijde van de jas, waar, op een stukje zijde dicht onder de lus, de naam van den kleedermaker vermeld stond en las halffluid:

„J. Serpolet, Tailleur, Ostende, Rue de la Gare!”

Zij wilde nog niets zeggen, maar Hammersford nam haar met een ruw gebaar de jas af, en wierp hem op een stoel met de woorden:

„Het doet er niet toe. Morgen zal ik wel een advertentie plaatsen! Laten wij nu maar eten, of eerst....”

Hij stak de hand in zijn zakken, iets in zich zelf brommend, wat Alice niet verstond.

Toen riep hij ongeduldig uit:

„Maar voor den duivel, waar heb ik nu mijn sleutels, de sleutels van mijn bureau!”

„Die heeft u toch in uw zak gestoken toen u heenging, vader!” zeide Alice, verbaasd en bedroefd over het driftige optreden van haar vader.

„Dan, dan moet ik die ook al verloren hebben!” hernam Hammersford stampvoetend.

„Misschien zitten ze wel in de jas, die u met

die daarginds geruild hebt!” meende het jonge meisje.

Hammersford bromde iets onverstaanbaars. Hij scheen zeer uit zijn humeur te zijn.

Vol verbazing keek Alice hem tersluiks aan. Zóó had zij hem nog nimmer gezien, zelfs niet in die oogenblikken, wanneer hij wanhoopte aan het welslagen zijner ondernemingen, of troosteloos terug keerde van een poging om geld los te krijgen.

Zijn oogen stonden ook anders dan gewoonlijk en hadden een vreemden, opgewonden glans.

Hammersford was nu op zijn schrijfbureau toegetreden en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het blad.

Toen riep hij uit:

„Ik moet noodzakelijk het bureau openen, onmiddellijk!”

„Is het om de formules, vader?”

„Natuurlijk is het om de formules,” antwoordde de chemicus ongeduldig. „Ik moet ze aanstonds nazien, ik geloof,ik meen.... er moet ergens een fout schuilen.... het is van groot belang.”

Alice keek haar vader nog eens met verwondering aan.

Hij sprak op zonderling schorren toon, zijn oogen knipperden zenuwachtig en als zij niet geweten had, dat dit volkomen ondenkbaar was, dan zou zij gezegd hebben, dat haar vader een weinig beschonken was.

Hammersford bleef even nadenkend naar het bureau staren en zeide toen eensklaps:

„Als ik de sleutels niet heb, zal ik het moeten openbreken! Breng mij eens een bijl, of de kachel pook, of een sterke schaar....!”

„Maar vader, is er dan zulk een haast mee?” vroeg Alice angstig. „Waarom zoudt u dat prachtige oude bureau vernielen? Als de sleutels niet worden teruggevonden, dan kan immers de smid wel een nieuwen voor u maken?”

„Laat dat aan mij over, meisje!” hernam Hammersford kortaf. „Ik zeg je, dat ik nu onmiddellijk de formules moet nazien. Het duldt geen uitstel! Breng mij iets, waarmede ik het slot kan openen!”

Hij had zijn hoed in een hoek nedergeworpen en bukte zich over het blad van de schrijftafel, als om het slot te onderzoeken.

Alice was reeds naar de keuken gegaan en keerde nu terug met een oude, stevige schaar.

Hammersford greep het voorwerp haastig uit haar handen, en begon aan het slot te morrelen.

Het duurde niet lang, of de schoot sprong

terug, waarop Hammersford het blad neerschoof en zenuwachtig alle laden begon open te trekken.

„Maar de plannen liggen immers boven in, in gindsche lade, vader!” zeide Alice, die hoofdschuddend had toegezien.

„Dat is waar, waar zijn mijn gedachten!” bromde Hammersford.

Hij trok de bovenste lade open, greep de papieren, liet zich op een stoel bij het raam nedervallen, en begon de formules met de grootste aandacht te lezen, zag hij als ze thans voor den eersten keer.

Haastig sloeg hij nu en dan een paar bladzijden om.

Tien minuten verstreken, en men hoorde in het kleine vertrek niets anders dan het knisteren van de papieren en de snelle ademhaling van Hammersford.

Toen vouwde hij de papieren samen en stak ze in zijn zak.

Hij stond op en zeide opgewekt de handen wrijvend:

„Het is in orde, kind! Het is in de beste orde! Laten wij nu maar spoedig eten, ik heb grooten honger gekregen!”

„En dan blijft gij toch zeker den geheelen avond bij mij, vadertje?” vroeg Alice, terwijl zij den arm teeder om den hals van Hammersford sloeg.

De chemicus streelde haar met een zonderling uitdrukking op het gelaat over het blonde haar, bekeek haar aandachtig, en antwoordde toen:

„Niet den geheelen avond, kleintje, ik heb belangrijke dingen te doen, maar ik beloof je, dat alles spoedig zal zijn afgelopen! Ik heb bovendien veel te werken van avond.”

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak, haalde er een sigarenkoker uit, en beet de punt van een sigaar.

„Wat is dat, vader? Róókt u?” riep Alice uit, hem met groote oogen aanziend.

„En waarom zou ik niet rooken, kleintje?” kwam Hammersford, terwijl hij de sigaar aanstak.

„Maar hij hebt nimmer een sigaar gerookt, zoolang mij heugt, ook geen sigaret of een pijp!” hernam het jonge meisje. „Het bekwam u niet goed, zaidet gij!”

Hammersford bleef een oogenblik met de sigaar in zijn hand en gefronste wenkbrauwen staan.

Toen liet hij een kort lachje hooren en kwam schouderophalend:

„Een mensch is nooit te oud om te veranderen, kindlief. Vroeger rookte ik veel, en nu mijn doel bereikt is, kan ik wel weder eens een sigaar rooken! En nu aan tafel, ik heb honger!”

HOOFDSTUK V.

VREEMDE VOORVALLEN.

Het was twee dagen later en omstreeks elf uur in den morgen, toen de oude kamerbediende van Lord William Aberdeen, Gaston, de bibliotheek binnentrad, waar Raffles en Brand juist over de ochtendbladen gebogen zaten en zijnen meester een eenvoudig visitekaartje overhandigde.

Raffles nam het aan, wierp er een blik op, en liet een korten uitroep van verbazing hooren.

„Dat is zonderling, op dit uur....”, mompelde hij.

Daarop wendde hij zich tot Gaston, die zwijgend bleef wachten en vervolgde.

„Laat die jonge dame maar hier komen.”

De bediende verwijderde zich en liet een oogenblik later Alice Hammersford binnentreden.

Het jonge meisje was blijkbaar zeer zenuwachtig, en haar gelaat was bleek en vertoonde sporen van tranen.

Raffles en Brand waren dadelijk opgestaan en de eerste trad haar tegemoet en geleidde haar hoffelijk naar een stoel.

„Gij zijt blijkbaar zeer in de war, Miss Alice!” zeide Raffles deelnemend, terwijl hij een groot glas water inschonk uit een karaf, welke op de groote ronde leestafel bij het raam stond, en het aan het jonge meisje toereikte die er haastig een paar slokken van nam.

„Vergeef het mij, indien ik u kom lastig vallen, Mylord!” begon Alice met trillende stem. Maar gij hebt u een oprecht vriend van mijn vader betoond, en ik wist niet, tot wien ik mij moest wenden....”

„Er is dus iets ernstigs gebeurd?” vroeg Raffles.

„Er is niets bepaalds gebeurd, Mylord, en toch gevoel ik mij zeer ongerust, toch ben ik angstig, en daar ik zoo weinig vrienden heb....”

„Zoo hebt gij goed gedaan u tot mij te wenden Miss!” vulde Raffles op warmen toon den zin

aan. „Zeg mij nu, wat u drukt. Gij kunt vrij uit spreken. Voor mijn secretaris, mijnheer Brand, heb ik geen geheimen!”

„Het betreft mijn vader, Mylord!” begon het jonge meisje stamelend. „Het is vreeselijk, dat ik het u moet bekennen, maar er moet iets met hem geschied zijn dat hem geheel en al heeft veranderd.... en niet ten goede, helaas.”

Raffles en Brand wisselden een snellen blik met elkander.

Zij begrepen maar al te goed, waarin die noodlottige verandering had bestaan.

De Groote Onbekende wendde zich tot Alice en zeide op vaderlijken toon:

„Zeg het ons, Miss. Gij behoeft niets achter te houden, op onze discretie kunt gij onvoorwaardelijk rekenen. Laat ik u zeggen, dat ik reeds meen te weten, welke beklagenswaardige hartstocht zich in den laatsten tijd van uw armen vader heeft meester gemaakt!”

Alice keek Raffles met groote oogen aan, en kwam toen verbaasd en bedroefd:

„Ik weet niet, wat gij bedoelt, Mylord! Tot voor enkele dagen was mijn vader steeds dezelfde voor mij, even goed, even lief, even geduldig! Maar sedert dien terugkeer van zijn reis, waarvan hij mij het doel niet wilde zeggen, is hij geheel en al omgekeerd! Hij is ruw, bits, ongedurig, en hij.... hij....”

Het jonge meisje werd eensklaps vuurrood, en verborg het gelaat in de handen.

Toen zij het weer ophief lag er een trek van afschuw en vrees op.

Haar lippen beefden, toen zij vervolgde:

„Ik moet het zeggen! Mijn arme vader moet zielsziek zijn, anders kan ik het mij niet verklaren! Hij behandelt mij niet langer als een vader zijn kind, hij kijkt mij aan op een wijze, die mij het bloed naar de wangen drijft, hij kust mij, en streelt mij over het haar, zooals hij vroeger nooit deed, er ligt iets in zijn oogen,

dat mij vrees aan jaagt, en mij afkeer inboezemt!

Weer wisselden beide vrienden een verstolen blik met elkander.

Welke mededeeling zij ook verwacht mochten hebben, deze zeker niet!

En toch, het was niet ondenkbaar, dat de oude man, die toch maar de oom van het meisje was, eensklaps was aangegrepen door een ziekelijke genegenheid voor Alice, die in korten tijd van kind tot jonge vrouw was opgegroeid.

Maar zij zouden spoedig genoeg reden krijgen tot geheel andere gevoelens dan leedwezen over te gaan!

Alice had even gezwegen om de tranen weg te wisschen, die in haar oogen gekomen waren en vervolgde nu:

„Dit is niet alles, Mylord! Toen mijn vader eergisteren van zijn reis terugkwam, was hij bijna drie uren over den tijd. Hij had zijn valies in den coupé laten staan, hij droeg een verkeerde jas, een fijn kleedingstuk, dat hij ongetwijfeld van een anderen reiziger had medegenomen. Hij had zijn sleutels verloren en moest met behulp van een oude schaar het slot van zijn schrijftafel verbreken....”

„Verbreken?” riepen Raffles en Brand tegelijk vol verbazing uit.

„Ja, Mylord! Hij wenschte dadelijk de formules te zien, om er nog iets in te veranderen!”

„Dzt is merkwaardig!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Er viel in het geheel niets meer aan te veranderen! Die formules waren volmaakt, onverbetelijk!”

„Dat heb ik ook steeds gedacht, Mylord, wij moeten ons hebben vergist!”

„Dus, uw vader heeft toen dadelijk veranderingen in die formules aangebracht?” vroeg Raffles verder.

„Neen, Mylord.”

„Neen, zegt gij?”

„Hij las de papieren aandachtig door, scheen zeer tevreden te zijn, en stak ze in zijn zak.”

„Dat is zeker vreemd,” zeide Brand op zachten toon.

„O, dit is niet alles, mijnheer Brand!” hernam Alice op doffen toon. „Ik heb nooit een onvriendelijk woord van mijn vader gehad, en nu spreekt hij mij grof toe, tenminste wanneer hij mij niet allerlei vleierijen zegt.... hij drinkt wat hij vroeger nooit deed, toen hij thuiskwam, stak hij dadelijk een zware sigaar op, nog voor den eten, en ik wist niet wat ik zag, want mijn vader had een afschuw van rooken, hij werd zelfs onpasselijk van het lichtste sigaretje!”

„Allervreemdst!” mompelde Raffles die vol aandacht had toegeluisterd.

„Maar het eigenaardigste is dit, Mylord!” ging Alice voort. „Gij weet beter dan wie ook, dat het 't stelligst voornemen van mijn vader was, pogingen te doen om geld op te nemen, ten einde daarvoor een fabriek te doen bouwen, waar zijn uitvinding in practijk zou worden toegepast.”

„Ja, dat weet ik!” zeide Raffles.

„Welnu, sedert zijn terugkomst is hij van denkbeeld veranderd! Hij wil nu de formules van de hand doen voor een bedrag in contanten, hij wil het patent aan een consortium van bankiers of aan een patentbureau verkoopen!”

„Maar dat zou de grootste domheid zijn die hij begaan kon!” liet Brand zich opgewonden hooren. „Men zal hem afzetten! Hij derft een zeer groote winst, wanneer hij, door ongeduld gedreven, en om dadelijk contanten in handen te krijgen, zijn patent verkoopt! Indien ik met hem kon spreken, zou ik hem dat ten sterkste afraden!”

„Dat heb ik ook reeds getracht, mijnheer, want ofschoon ik geen verstand heb van zulke zaken, zoo begrijp ik toch heel goed, dat men niets verliest met te wachten en dat de winsten van een eigen fabriek later aanzienlijk veel grooter zullen zijn dan de som, welke hij nu voor zijn patent zou kunnen bedingen!”

„En uw vader luisterde niet naar uw raadgeving?” vroeg Raffles.

„Hij zeide mij op ruwen toon, dat ik mij liever met mijn eigen zaken moest bemoeien, en dat hij beter wist, wat goed voor hem was dan ik!” antwoordde het jonge meisje met tranen in de oogen.

„Vreemd, en nogmaals vreemd!” riep Raffles uit. „En, heeft uw vader reeds pogingen in die richting gedaan?”

„O ja, maar tot dusverre vergeefs; het is waar, dat hij nog slechts enkele patentbureaux bezocht heeft. Maar hij schijnt erg gehaast te zijn, want hij geeft zich nauwelijks den tijd om behoorlijk te eten.”

„En de formules?”

„De formules draagt hij steeds bij zich, des nachts legt hij ze onder zijn hoofdkussen!”

Raffles verzonk in diep gepeins.

Als geneesheer, en een zeer bekwaam geneesheer, wist hij, dat er zich somtijds in het gemeedsleven van een mensch eensklaps veranderingen voordoen, die schijnbaar geen enkele gegronde oorzaak hebben, maar niettemin duidelijk zijn waar te nemen.

Maar hij wist evengoed, dat dergelijke plotselinge veranderingen in het gemoedsleven alleen veroorzaakt kunnen worden door hevige en onverwachte aandoeningen, schrik, smart, en voorts door een ernstige beschadiging van de kleine hersens of het ruggemerg.

En daarvan nu was bij Hammersford, tenminste voor zoover hij wist, geen sprake.

Toch vroeg hij het jonge meisje, na haar even peinzend te hebben aangezien :

„Uw vader heeft toch in den laatsten tijd geen ernstige ziekte gehad, nietwaar ?”

„Hij is al jaren volkomen gezond, Mylord !”

„Heeft hij soms een ernstigen val gedaan, heeft hij wellicht een of ander zwaar voorwerp op het hoofd gekregen ?”

„Dat zou ik zeker moeten weten, Mylord !” antwoordde Alice. „Mijn vader ging immers slechts zeer weinig uit ! Neen, het is volkomen onmogelijk, dat hem iets wedervaren zou zijn, zonder dat ik het aanstonds geweten had !”

„Dan moet ik u zeggen, dat ik die veranderingen in de gedragingen van uw vader volkomen onbegrijpelijk acht, Miss !” zeide Raffles op ernstigen toon.

Hij dacht even na en vervolgde toen :

„Zou ik uw vader dezer dagen, waarom niet reeds vandaag, kunnen zien en spreken ?”

„Ik verlang niets liever, Mylord !” riep het arme kind verheugd uit, en er verscheen dadelijk iets meer gloed op haar bleeke wangen. „Misschien kunt gij beter zien dan ik wat hem schort !”

„Het moet wel iets eigenaardigs zijn, iets zeer eigenaardigs !” mompelde Raffles halffluid voor zich heen.

Daarop wendde hij zich weder tot Alice en vroeg :

„Zeg mij eens, hoe lang is uw vader op reis geweest, de laatste maal ?”

„Iets meer dan een etmaal, Mylord !”

„En den keer daarvoor ?”

„Bijna drie dagen !”

„Weet gij niet wat toen het doel van zijn reis was ?”

„Hij heeft er zich niet over uitgelaten !”

„Gij weet dus ook niet, naar welke stad hij zich toen begeven heeft ?”

„Neen, alleen geloof ik, dat hij het Kanaal moest oversteken !”

„Heeft uw vader soms over geldzaken gesproken, ik meen, of hij er zich over beklaagde, veel geld te hebben verloren ?”

„Hij heeft er geen woord over gerept !”

Na deze woorden bleef het geruimen tijd stil

in het vertrek.

Eindelijk sprak Raffles op zachten toon :

„Luister, Miss Alice ! Het is zeker, dat er iets geheimzinnigs met uw vader heeft plaats gegrepen. Wat gij mij hebt medegedeeld, heeft mij ten hoogste verbaasd. Wij beiden, mijnheer Brand en ik, zullen nog heden een bezoek bij u afleggen, maar zeg er volstrekt niets van aan uw vader, en als hij soms het huis wil verlaten, laat hem dan kalm gaan, en tracht hem niet te weerhouden. Wij zullen dan rustig op zijn terugkomst wachten, want ik ben er bepaald op gesteld, uw vader van aangezicht tot aangezicht te zien. Misschien brengt een persoonlijk onderhoud meer licht in deze duistere zaak.”

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde :

„Ik heb nog eenige zaken te doen welke geen uitstel dulden, maar om half drie kunt gij mij verwachten. Is uw vader dan thuis, zooveel te beter !”

„Ik dank u, Mylord !” zeide Alice, terwijl zij opstond en Raffles de hand toestak. „Ik kan u niet zeggen, hoezeer mij uw belofte om zelf te komen, reeds moed geeft en sterkt ! Tracht hem te weerhouden van zijn dwazen stap, de formules tegen contant geld te verkoopen, gij kunt het, daar ben ik zeker van !”

„Ik zal het in ieder geval beproeven, Miss,” zeide Raffles op ernstigen toon.

Hij geleidde het jonge meisje, dat Brand vriendelijk had toegeknipt, naar de deur, schelde, en liet haar over aan de hoede van Gaston.

Daarop keerde hij langzaam naar zijn stoel terug, en liet er zich in neer vallen en zeide na eenig nadenken :

„Een zonderlinge geschiedenis, Brand !”

„Zeer zonderling ! Ik vrees, dat het waanzin is . . .” zeide Brand zacht.

„Het is mogelijk. Misschien heeft de ingespannen arbeid hem ten slotte te zeer aangegrepen, dat zou dan ook eenigszins verklaren, waarom hij weder ging spelen, ondanks zijn stellige belofte, nooit meer een voet in de speelzaal te zetten !”

„Heb je er wel eens van gehoord dat iemand die plotseling waanzinnig wordt gaat rooken, ofschoon hij het nooit te voren gedaan heeft ?” ging Brand voort.

„Ik heb er nooit van gehoord maar ik acht het niet onmogelijk. Toch blijft het vreemd, vooral wanneer men het beschouwt in verband met de andere verschijnselen. Het meest heeft mij getroffen dat Hammersford zoo plotseling

van idee is veranderd betreffende zijn plannen, om een fabriek te laten bouwen, waar hij zijn vinding in practijk zou kunnen brengen. Ik bemoei mij niet veel met dergelijke zaken, maar anders zou ik geen oogenblik aarzelen om vijftig duizend pond sterling in zijn onderneming te steken. Ik weet zeker dat ik binnen een half jaar op zijn minst 20% van mijn geld zou maken !”

„Mag ik je van middag vergezellen, wanneer je een bezoek brengt bij Hammersford ?”

„Ik verlang niets liever, en ik kan mij ook

wel begrijpen dat je zelf nieuwsgierig bent naar de oorzaak van de vreemde verandering die er met onzen beschermeling heeft plaats gegrepen. Het moet voor zijn dochter verre van aangenaam zijn dat de man dien zij voor haar vader aanziet, juist nu veranderd is als een blad van een boom !”

„Dat spreekt van zelf, en ik kan mij dan ook wel voorstellen, dat het arme jonge ding aanstonds hier is gekomen ten einde jouw hulp in te roepen !”

HOOFDSTUK VI.

HET ONDERZOEK.

Precies om half drie in den middag van denzelfden dag hield een fraaie blauwgelakte auto voor het huis in de Whitcombstreet stil.

Raffles en Brand stapten uit, en terwijl de auto bleef wachten, gingen zij het huis binnen waarvan de voordeur openstond.

Daar zij hier reeds eenige malen geweest waren behoefden zij niet naar den weg te vragen en zij beklommen de trappen zonder een der bewoners van het huis tegen te komen.

Raffles klopte bescheiden aan de deur van de derde verdieping waarop een naamkaartje van den chemicus bevestigd was en een oogenblik later werd deze geopend door Alice Hammersford.

Met een oogopslag had Raffles gezien dat het jonge meisje zoeven geweest had.

Haar oogen waren rood en zij klemde een zakdoekje in de hand.

Zoodra Raffles en Brand waren binnen getreden en de deur achter zich gesloten hadden begon de eerste :

„Ik zie dat gij geweest hebt, Miss, neen, tracht het niet te verbergen, is er iets gebeurd dat u verdriet heeft aangedaan ?”

In plaats van dadelijk te antwoorden barstte het meisje opnieuw in snikken uit en stamelde toen, nauwelijks hoorbaar :

„Ik durf het u haast niet zeggen, Mylord, het is zoo vreeselijk ! Ik ben bang, ja ik ben nu bijna zeker, dat vader krankzinnig geworden is !”

„Wat deed hij ?” vroeg Raffles terwijl hij het meisje zachtjes dwong op een stoel plaats te nemen.

Alice hield het hoofd gebogen en antwoordde op gedempten toon zonder op te zien :

„Ik kan het u slechts aanduiden Mylord, hij gedroeg zich niet tegen mij zooals een vader het tegen zijn dochter moet doen ! Hij keek mij aan als een onwijze, ik huiver nog als ik er aan denk !”

„Gij behoeft mij niets meer te zeggen, Miss Alice !” zeide Raffles haastig, „Wij zouden dan werkelijk tot de slotsom moeten komen dat uw vader door een of andere oorzaak plotseling het verstand verloren heeft.”

Hij wierp slechts een blik om zich heen en ging toen voort :

„Hij is vertrokken ?”

„Een half uur geleden !”

„Zeide hij niet wanneer hij terug kwam ?”

„Hij dacht een paar uren te zullen uitblijven, hij wist het niet zeker.”

Raffles was reeds op het bureau toegetreden en zag aanstonds dat het slot met geweld vernield was en dat Hammersford in zijn drift het fraaie meubel ernstig beschadigd had. Het mahoniehout in de buurt van het slot was geheel versplinterd.

Hij sloeg de kap van het ouderwetsche meubel terug, wendde zich tot Alice en vroeg :

„Dit is de lade waarin de papieren gewoonlijk lagen ?”

„Ja Mylord, die bovenste rechts !”

Raffles bleef een oogenblik in diep gepeins verzonken voor de oude secretaire staan.

Toen viel zijn oog op de jas welke Hammersford had thuis gelaten, waarschijnlijk omdat het dien dag zeer warm was.

Hij nam het kleedingstuk op, bekeek het aandachtig en vond den naam van den kleedermaker in de binnenzijde van den rug.

Hij slaakte een lichten kreet, liet Brand het kleine stukje zijde zien en voegde hem op zachten toon toe :

„Ostende ! Daar heeft hij dus die jas gekocht !”

„Dan is er toch iets dat ik niet begrijp !” kwam Brand hoofdschuddend. „Alice zegt dat hij maar drie dagen de stad is uitgeweest, daar gaat er minstens een van af voor de reis heen en weer. Hoe is het mogelijk dat men een kleedingstuk in twee dagen voor Hammersford gemaakt heeft ?”

„Maar het is zijn jas immers niet, mijnheer,” riep Alice uit, die deze woorden gehoord had.

„Dat is waar ook, dat vergat ik!” hernam Brand. „Uw vader heeft het kleedingstuk bij ongeluk mede genomen. Daarom laat hij die jas zeker thuis, zij past hem waarschijnlijk niet!”

„Integendeel, zij zit hem als geschilderd!” hernam Alice. „Dat heeft mij ook al zoo verwonderd.”

„En daar was zeker reden voor, Miss!” kwam Raffles die met de grootste aandacht naar dit gesprek geluisterd had. „Dit is werkelijk de wonderlijkste zaak die ik ooit gehoord heb. Ik kan mij begrijpen, dat men in gedachten de jas van een ander meeneemt, maar dat die jas ons dan juist past alsof hij voor ons gemaakt is, dat is wel een bijzonder groot toeval!”

Raffles nam met een langzaam gebaar een sigaret uit zijn koker, vroeg het jonge meisje verlof om te mogen rooken en stak de sigaret aan. Hij ging in een stoel zitten midden in het vertrek, blies een zware rookwolk uit en liet zijn blik om zich heen dwalen.

Ten slotte bleven zij rusten op een paar stukjes stof die in een klein naaimandje lagen dat op een tafeltje bij het raam stond.

Het waren zooals Raffles dadelijk zag, de ondereinden van twee mouwen van een heeren-colbert.

Hij nam de twee randen van geruite stof, ongeveer twee vinger breed, uit het mandje, hief ze in de hoogte en vroeg toen, terwijl hij Alice aanzag:

„Is dit niet de stof van het costuum dat uw vader gewoonlijk draagt?”

„Ja, Mylord,” antwoordde het jonge meisje. „Ik heb vanmiddag op zijn verzoek een stukje van de mouwen afgenomen, zij waren hem te lang!”

„Hoe lang droeg hij dat costuum?”

„Bijna drie jaren! Gij begrijpt dat wij zuinig moesten zijn, Mylord.”

„Dat begrijp ik inderdaad, Miss, maar ik begrijp niet dat men drie jaren rondloopt in een costuum zonder last te hebben van de lange mouwen. Is u dat euvel dan vroeger nooit opgevallen?”

„Nooit, Mylord!”

„Vreemd!” mompelde Raffles voor zich heen. „De oude Hammersford schijnt dus sedert een paar dagen gekrompen te zijn. We leven in een wonderlijke wereld.”

Hij vestigde zijn blik weder op het blad van de schrijftafel en vervolgde:

„Denkt gij dat de schrijftafel van uw vader geheimen bevat, Miss?”

„Ik zou niet weten welke, Mylord!” antwoordde het jonge meisje met een flauw glimlachje.

„Gij veroorlooft mij dus dat ik even blader in de losse papieren die hier liggen?”

„Gaat uw gang, Mylord, ik weet zeker dat mijn vader, ten minste zooals hij vroeger was, geen oogenblik zou aarzelen om u toestemming te geven!”

Raffles liet zich dit geen tweemaal zeggen, maar nam dadelijk een klein registertje op, waarin hij begon te bladeren.

Het was een zeer eenvoudig dagboekje, met drie dagen op iedere pagina, waarin Hammersford gewoon was heel kort aan te teekenen wat hij dien dag gedaan had.

Plotseling slaakte hij een kreet en wendde zich tot Alice met de vraag:

„In dit boekje staat aangegeven dat uw vader op den drie-en-twintigsten voor het eerst vertrokken is, dan volgen er drie dagen in blanco, welke hij waarschijnlijk met opzet niet heeft ingevuld, daar hij u immers het doel van zijn reis verzwegen heeft, en het mogelijk zou zijn dat u dit boekje in handen viel. Kunt u mij zeggen of die datum de juiste is?”

In plaats van aanstonds te antwoorden stond Alice op en liep op den wand toe en keek op den kalender die daar dicht bij het raam hing.

„Het was op den 23sten dat vader vertrok, Mylord! Ik weet het zoo nauwkeurig omdat ik het met een potloodkruisje heb aangeteekend.”

„Hoe laat vertrok hij dien dag?”

„Om negen uur 's morgens, Mylord!”

„Brand, op welken dag waren wij te Ostende?” zoo wendde Raffles zich plotseling tot Brand, die vol belangstelling had toegeluisterd.

„Op den twee-en-twintigsten, Mylord!”

„Zijt gij er volkomen zeker van?”

„Zoo zeker als ik hier zit!”

Een oogenblik heerschte er een gespannen stilzwijgen.

Raffles was opgesprongen en liep opgewonden eenige malen het vertrek op en neer.

Toen stond hij voor het jonge meisje stil en zeide op gedempten toon:

„Luister eens, Miss! Er bestaat hier een geheim dat wij tot iederen prijs moeten oplossen! Gij zegt dat uw vader op den drie-en-twintigsten voor een reis van drie dagen vertrokken is. Gij weet zeker dat hij een dag te voren nog hier was?”

„Voor hij heen ging, Mylord, had hij in geen

jaren Londen verlaten," antwoordde Alice, wier onrust en verbazing ieder oogenblik toenamen.

„Welnu dan Miss, ik had het voor u willen verzwijgen om u niet noodeloos pijn te doen, maar op den twee-en-twintigsten hebben wij uw vader in de speelzaal te Ostende gezien.”

Alice slaakte een luiden kreet half van verbazing, half van schrik en riep toen uit :

„Maar dat is onmogelijk, Mylord! Ik kan mij niet vergissen, vader was zeer nauwkeurig met al zijn aantekeningen en als in dat kleine boekje staat opgeschreven dat hij op den drie-en-twintigsten vertrokken is, dan is dat ook zoo! Geef mij het eens!”

Alice nam het kleine boekje ter hand, bladerde er een oogenblik in en hernam toen op levendigen toon :

„Het komt uit! Een-en-twintig was een Zondag, toen zijn wij beiden naar een theehuis aan de Theems gegaan om naar het roeien te kijken. Op twee-en-twintig schreef mijn vader een brief. Kijk maar daar staat het: „Brief aan G.” Des middags nam hij nog een paar proeven, hier staat het. Des avonds kreeg hij een pak boeken van zijn boekhandelaar. Hier staat het, en den volgenden dag vertrok hij. Hier kunt gij het lezen!”

„Dan moeten en zullen wij dit raadsel oplossen!” riep Raffles uit, wiens oogen op eigenaardige wijze schitterden.

Hij wendde zich opnieuw tot Alice met de vraag :

„Hebt gij wellicht een oud familiealbum hier?”

„Er moet er een zijn, Mylord, maar ik weet niet waar het is!”

„Sta mij dan toe, Miss, dat ik er naar zoek. Gij kijkt mij verbaasd aan, maar ik verzeker u dat het van belang is!”

„Ik zal u niet weerhouden, Mylord, maar ik kan mij niet begrijpen, hoe gij in deze kleine woning iets zoudt vinden dat aan mijn aandacht ontgaan is.”

Raffles wendde zich om, teneinde den eigenaardigen glimlach te verbergen die bij deze woorden op zijn gelaat verschenen was en toen zeide hij :

„Ik heb als amateur-goochelaar eenigen naam gemaakt, Miss Alice! En als amateur-detective mag ik mij ook in een zekeren roep verheugen.”

„Welnu, Mylord, ik laat u in alles vrij!”

Raffles trad opnieuw op het bureau toe en hij had nog geen tien minuten te zoeken of hij had een geheim vak ontdekt waarin een ouder-

wetsch familiealbum en een paar brieven lagen.

Raffles nam een der brieven op, en las er een paar regels van, waarna hij hem snel weder weglegde, terwijl er een vreemde uitdrukking op zijn gelaat verscheen.

Alice was nieuwsgierig naderbij gekomen en zag nu hoe Raffles het album opende waarin eenige van die oude sterk glimmende foto's lagen die alle op elkander schenen te lijken, en die men in duizenden albums aantreft: Heeren met bakkebaarden en geruite pantalons, die met het eene been over het ander gekruist nonchalant tegen een balustrade leunen, soms voorzien van een spaansch rietje, dan weder van een boek dat zij krampachtig omklemd houden en meestentijds met een hoogen hoed op, dames met crinolines, hoog opgemaakte kapsels, zware gouden broches, wespenmiddeltjes.

Ongeveer in het midden van het album bevonden zich twee portretten van denzelfden jongen man, maar over een van die portretten was met zwarten inkt een kruis getrokken, de streep liep dwars over het gelaat.

Raffles liet een zacht fluitend geluid hooren, klapte het album onverhoeds weder dicht, legde het weder in het geheime vak, liet het mechaniek werken zoodat brieven en album weder verdwenen en zeide :

„Ik geloof dat wij reeds een eind op weg zijn om het raadsel op te lossen! Ik zal u iets zeggen, Miss Alice.”

Maar hij kon niet verder gaan, want Alice die bij het raam was gaan staan riep op levendigen toon uit :

„Daar komt vader weer aan!”

„Luister dan goed naar wat ik u te zeggen heb, Miss,” vervolgde Raffles haastig. „Ik kan u thans onmogelijk reeds alles mededeelen, dat durf ik niet voor ik mijn onderzoek geheel geëindigd heb, maar reeds nu moet ge mij daarbij helpen, al vrees ik dat u nog een groote smart te wachten zal staan, als de waarheid u onthuld is, en ik ben bang dat dit onvermijdelijk zal zijn. Toon dus volstrekt geen verrassing als gij mij aanstonds schijnbaar op de plannen van uw vader hoort ingaan! Later, wellicht spoedig, zal u blijken, waarom ik dit deed.”

Nog vóór het meisje iets kon antwoorden weerklonken er voetstappen op de trap en een oogenblik later kwam Hammersford binnen.

Zijn gelaat had een stuursche uitdrukking en hij bleef verbaasd op den drempel staan toen hij de beide bezoekers ontwaarde.

Voor een kort oogenblik kwam er een uitdrukking van verlegenheid en angst op zijn

gelaat, maar toen trad hij binnen, sloot de deur, maakte een buiging voor de twee bezoekers en zeide :

„Ik ben u zeer verplicht, mijnheer, dat gij mijn nederigē stulp met een bezoek vereert. Neem toch plaats, wat ik u verzoeken mag !”

„Dat wil ik gaarne doen, mijnheer Hammersford,” zeide Raffles en hij ging zoodanig zitten, dat hij met den rug eenigszins naar het venster gekeerd was, terwijl het volle licht op het gelaat van Hammersford viel.

Deze wendde zich tot Brand en vroeg op eenigszins onzekeren toon :

„Gij zijt zeker de vriend van dezen vriendelijken heer, aan wien ik zoo veel te danken heb?”

„Ik ben de secretaris van Mylord !” antwoordde Brand met hoogopgetrokken wenkbrauwen. „Gij hebt naar het schijnt den titel van Lord Aberdeen vergeten ?”

„Duidt het mij niet ten kwade, Mylord !” riep de chemicus uit, „ik weet niet wat het is, ik denk dat ik mij overwerkt heb, ik ben merkwaardig vergeetachtig en verstrooid in de laatste dagen ! En nu wilt gij mij zeker wel het doel van uw komst mede deelen ?”

„Gaarne, mijn waarde Hammersford,” antwoordde Raffles.

Hij gaf Alice snel een wenk, van wie haar vader niet de minste notitie had genomen en die met een bedroefd gezicht terzijde was blijven staan, en begon :

„Men heeft mij op de Beurs medegedeeld, mijn waarde Hammersford, dat gij pogingen in het werk stelt om uw uitvinding aanstonds rendabel te maken door het patent er van te

verkoopen ! Heeft men zich daarin niet vergist?”

Hammersford was blijkbaar onaangenaam getroffen door deze mededeeling en hernam op onzekeren toon :

„Ik wil niet verhelen, Mylord, dat het mij wenschelijker toeschijnt mijn uitvinding tegen contant geld te verkoopen. Ik ben niet jong meer, en wanneer ik eerst nog moet wachten tot het gereed komen van de fabriek en van de machines die ik daarvoor noodig heb dan zal het misschien te laat zijn, om een weinig van mijn arbeid te profiteeren.”

„En, zijn uw pogingen in dat opzicht geslaagd ?”

„Tot dusverre nog niet Mylord,” antwoordde Hammersford op grimmigen toon. „En ik durf toch zeggen dat mijn uitvinding wel een half miljoen pond sterling waard is.”

„Zij is natuurlijk veel meer waard, mits gij geduld oefent,” kwam Raffles bedaard, „maar wanneer gij het patent er van verkoopen wilt en de koopsom in contanten wilt ontvangen dan vrees ik dat gij er niet meer dan twee honderd duizend pond voor zult maken.”

De oogen van Hammersford begonnen te schitteren toen hij dit bedrag hoorde noemen en hij zeide met eenigszins trillende lippen :

„Twee honderd duizend pond is in ieder geval een mooi bedrag, en als iemand mij er dat voor wilde geven, wel, dan zou ik zeer teyreden zijn !”

„Welnu, waarde Hammersford, dat moogt gij dan zijn, want ik kwam u juist mededeelen dat ik wel iemand voor u weet die dergelijke patenten koopt, als gij u dan volstrekt van uw uitvinding wilt ontdoen.”

HOOFDSTUK VII.

DE ONTKNOOPING.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van den volgenden dag toen Hammersford voor den kleinen spiegel in de huiskamer van zijn woning met de grootste zorg zijn das strikte.

Zijn gelaat had een opgewekte uitdrukking en hij floot een deuntje tusschen de tanden.

Alice was bezig de ontbijttafel af te ruimen en zij scheen de vroolijke luim van haar vader in het geheel niet te kunnen deelen.

Haar gezichtje stond betrokken en zij had naar het scheen moeite haar tranen te weerhouden.

Toen de das fraai genoeg zat naar den zin van Hammersford trok hij zijn jas aan en wendde zich tot Alice met de opmerking :

„Het blijft dus afgesproken zoo als ik je gezegd heb ! Zoodra ik met het geld terug ben maken we ons reisvaardig ! Ik wil in de nieuwe wereld mijn geluk beproeven, met een millioen dollar kan men daarginds heel wat uitrichten.”

„Maar waarom blijven wij toch niet hier vader ?” vroeg het jonge meisje smeekend. „Waarom wilt gij toch naar een vreemd land gaan ?”

„Omdat het mij bevalt, meisje !” antwoordde Hammersford kortaf. „Trouwens niets belet je om hier te blijven als je dat liever doet !”

Alice werd doodsbleek en vroeg op heeschen toon :

„Meent gij dat vader ? Zoudt gij alleen willen vertrekken en mij hier laten ?”

„Dat ligt uitsluitend aan je zelf ! Ik ga in ieder geval naar Amerika ! De plaats en zijn besproken, de passen zijn in orde, alles is gereed en wij kunnen ons morgenochtend inschepen zoodra ik het geld heb !”

Het jonge meisje zuchtte, maar zeide niets meer.

Al haar hoop was nu op Lord Aberdeen gevestigd.

Hij had haar den vorigen dag bij het heengaan een bemoedigenden blik toegeworpen, en in zijn handdruk had zij een vermaning gevoeld om sterk en geduldig te zijn.

Toch was haar hoofdje geheel verward, want zij begreep volstrekt niets van het raadselachtig gedrag van haar vader.

Het bericht dat zij naar Amerika zouden vertrekken, had haar als een donderslag getroffen, haar eerste ingeving was geweest, Lord Aberdeen spoedig te waarschuwen.

Daarvan was zij evenwel teruggekomen, want zij moest toch doen wat haar vader haar beval, al was het maar al te duidelijk dat hij geheel veranderd was en haar niet meer liefhad.

Hammersford haalde een opschrijfboekje te voorschijn, bladerde er even in en bromde toen in zich zelf :

„Waar heb ik het adres ook weer van den man die mij rijk zou maken ? Wacht hier is het al : James Clapman, Victoriastreet 19, Patent bureau.”

Hij klapte het boekje weer dicht, liet het in zijn zak glijden, stak zijn hand in zijn binnenzak, overtuigde zich dat de kostbare formules er nog zaten, in een enveloppe gestoken, zette zijn hoed op, knikte Alice toe en riep vroolijk uit :

„Over een paar uren ben ik terug, schatje, en dan als een rijk man ! En je zult met mij meegaan, nietwaar ?”

In het voorbijgaan kneep hij haar in de wang, en wierp haar een blik toe die het meisje sidderend en bleek achteruit deed deinzen.

Hij daalde snel de trappen af, bereikte de straat en wenkte een huurauto.

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide tot den chauffeur na hem het adres te hebben opgegeven :

„Rijdt zoo hard je kunt, ik moet er juist op tijd zijn.”

Precies een half uur later stond de auto stil voor een oud huis in de Victoriastreet, naast welks deur een koperen bord prijkte met het opschrift :

„James Clapman, in Agenturen en Patenten.”

De deur was geopend, en in de opening wijdbeens en met de handen op den rug stond een portier van reusachtigen lichaamsbouw.

„Bij wien moet u zijn ?” vroeg deze cerberus, toen Hammersford voor hem stond.

„Clapman !” antwoordde de uitvinder kortaf.

„Rechts gelijkvloers, tweede deur,” antwoordde de portier laconiek.

Hammersford volgde de aanwijzing op, en

stond een oogenblik later voor een matglazen deur, waarop het woord „kantoor” prijkte.

Hij klopte aan, en op de uitnoodiging „binnen” opende hij de deur en stond tegenover een man met rood haar en een rooden neus, een rooden zakdoek in de hand, rood gerande oogen die zich voorstelde als de secretaris van mijnheer Clapman.

Hij gaf hem zijn kaartje, de secretaris verdween er mee in een aangrenzend vertrek, om even later weder te verschijnen en Hammersford binnen te laten in een fraai ingericht kantoor, waar een groote brandkast het eerst het oog trok.

Dicht bij een der ramen stond een groote schrijftafel, en daar achter zat een man met een sluw gelaat, wiens weinige haren een onbestemde geelachtige kleur hadden en op wiens grooten neus een kolossale gouden bril prijkte.

Over dezen bril heen keek de heer Clapman den bezoeker eenigen tijd onderzoekend aan en vroeg toen, sterk door zijn neus sprekend :

„Mijnheer Hammersford, de uitvinder?”

„Die ben ik, mijnheer.”

„Neem plaats en laat ons spoedig ter zake komen.”

Hammersford ging op de punt van een stoel zitten, dien Clapman hem met zijn penhouder aanwees en deze vervolgde :

„Het betreft de formules van een methode, om vloeibare lucht te condenseeren, niet waar, zooals mijn principaal, Lord Aberdeen, het mij mededeelde!”

„Zoo is het mijnheer!”

„Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of gij die plannen bij u hebt?”

„Zij bevinden zich in mijn binnenzak!”

„Wilt ge ze mij toonen?”

„Hebt gij dan verstand van dergelijke zaken?” vroeg Hammersford een weinig wantrouwend.

„Mijn waarde heer, een kooper van patenten moet overal verstand van hebben,” zeide Clapman droogjes. „Bovendien heeft Lord Aberdeen, die u naar mij toezond, mij zijn woord van eer gegeven, dat de plannen voortreffelijk waren. Ten overvloede is mijn secretaris een uitnemend deskundige en juist op het gebied der chemie een waar genie! Toon mij dus uwe plannen maar eens!”

Hammersford stak nu de hand in zijn binnenzak, en haalde er de portefeuille met de plannen uit.

Hij nam er de papieren uit en stak die over de tafel heen aan Clapman toe.

Tot zijn verbazing wierp deze slechts een

vluchtigen blik in de papieren, trok toen een lade van zijn bureau open, wierp ze daarin en sloot de lade weder, waarop hij Hammersford van over zijn reusachtigen bril grijnslachend aan keek.

„Neemt gij niet eens inzage van de formules, mijnheer?” riep Hammersford verwonderd en en ook een weinig ongerust uit.

„Absoluut overbodig, mijn waarde heer!” antwoordde Clapman. „Ik weet dat zij in orde zijn!”

„En gij betaalt er mij 200,000 pond sterling voor?”

„Geen penny minder!”

„En contant?”

„Contant!”

„Zoo mag ik het hooren!” riep Hammersford, terwijl zijn oogen hebzuchtig schitterden.

„Ik zal u dus het bedrag dadelijk uitbetalen, maar op een enkele voorwaarde!” zeide Clapman langzaam.

„Een voorwaarde? Wat kan die wel zijn?” vroeg Hammersford.

„Gij moet mij de plaats noemen, Georg Hammersford, waar gij uwen tweelingbroeder Douglas gevangen houdt!” klonk het op scherpen toon gegeven antwoord.

Alsof hij een knotsslag ontvangen had, zoo stond daar de schurk Clapman aan te staren, met uitpuilende oogen en het schuim op de lippen.

Maar dadelijk herstelde hij zich.

Met een heeschen schreeuw was hij met een sprong tot vlak voor de schrijftafel.

Hij reikte er over heen, greep Clapman met de eene hand in de borst en trachtte met de andere de lade open te trekken, waarin zijn papieren lagen.

„Mijn formules! Mijn formules!” brulde hij op schorren toon. „Geef ze mij! Geef ze mij dadelijk, of ik sta niet voor mij zelf in!”

Hij had met de vrije hand bijna de lade bereikt, toen een geduchte vuistslag tegen de borst hem achteruit deed tuimelen.

Nog voor hij zijn evenwicht had herkrege, werd de loop van een groote revolver op zijn hoofd gericht, en Clapman beval :

„Geen stap nader of de haan valt!”

Half krankzinnig van woede wendde de ellendeling zich om en wilde naar de deur stormen.

Maar juist ging deze open en op den drempel verscheen de reusachtige portier die laconiek vroeg :

„Wenscht mijnheer iets?”

Schuimbekkend bleef Hammersford op dezelfde plaats staan.

Hij scheen in te zien, dat vluchten onmogelijk was.

Toen liet de rustige, hoewel nasale stem van Clapman zich hooren, die zeide :

„Nu kunnen wij eens kalm met elkander praten, George Hammersford ! Gij hebt natuurlijk reeds gemerkt dat uw spel doorzien is ! Wat mij betreft....”

Hij bracht de hand naar het hoofd en ontdeed zich van de pruik, welke het bedekte.

„Wat mij betreft, ik wil ook niet langer comédie spelen ! Ik ben Lord Aberdeen, om u te dienen ! James, geef mijnheer een stoel !”

Dit laatste bevel was gericht tot den braven reus Henderson, den trouwen chauffeur van den Grooten Onbekende.

Henderson schoof een stoel bij, greep Hammersford bij de schouders en dwong hem tamelijk onzacht, plaats te nemen.

Daarop plaatste hij zich weder met gekruiste armen voor de deur.

„Wij willen dus eens rustig praten,” hernam Raffles, zich achterover in zijn stoel werpend. „Het moet u duidelijk zijn, dat ik nu zoo goed als alles weet of vermoed, behalve de plek, waar gij uwen ongelukkigen tweelingbroeder, op wien gij wel verbluffend veel moet gelijken, verborgen hebt ! Om u te bewijzen, dat ik niet van grootspraak houd, zal ik u alles zeggen wat ik ontdekt heb !”

Hij deed een paar trekjes aan de sigaret, welke hij zooeven had opgestoken en ging voort :

„In een geheim vak van de schrijftafel van uw broeder Douglas heb ik een paar brieven gevonden, door u aan hem gericht. Zij dateeren van den laatsten tijd. Daarin vraagt gij hem om geld, ofschoon gij geweten moet hebben, dat hij zelf het alles behalve breed had.

Ik heb ook ontdekt, waarom Douglas mij in het geloof liet dat gij dood waart ! Inderdaad ware het voor uw familie wel zoo goed geweest, indien gij werkelijk naar betere gewesten waart verhuisd, want naar het schijnt, moet uw jeugd niets anders zijn geweest dan een eindeloze aaneenschakeling van schanddaden !”

Raffles keek Hammersford, die met gebogen hoofd op zijn stoel zat, minachtend aan en vervolgde :

„Op uw twintigste jaar hebt gij door allerlei valsche voorspiegelingen een lief, arm meisje getrouwd, het meisje, waarop uw broeder Douglas vurig en oprecht verliefd was ! Gij zijt lafhartig gevluht, na slechts weinige maanden

om u te onttrekken aan de gerechte straf, welke u hier wachtte wegens het plegen van verschillende, ernstige vervalschingen. Gij zijt gevluht, en hebt u om de jonge vrouw niet meer bekommerd ! Gij weet dus zeker niet, dat zij moeder geworden is....”

Hammersford hief nu met een ruk het hoofd op, en staarde Raffles vol vrees en met gespannen aandacht aan.

„Ja, er is een dochter geboren, George Hammersford !” ging Raffles met stemverheffing voort. „De arme moeder is slecht weinige maanden later van verdriet en hartzeer gestorven, en uw broeder heeft de kleine Alice bij zich genomen en haar als zijn kind lief gehad !”

Hammersford liet een dof gekreun hooren en stamelde :

„Dus — dus.... zij was mijn kind !”

„Uw kind ?” herhaalde Raffles honend. „Ja, de natuur had haar tot uw kind gemaakt, maar de werkelijke vader was uw ongelukkige broeder Douglas ! Uw kind ? Die naam klinkt als een vloek, als hij door u wordt uitgesproken ! Zij weet niet dat gij haar vader zijt, en de hemel verhoede dat zij het ooit verneemt !”

Raffles zweeg even en ging toen op anderen toon voort :

„Ik heb uw broeder leeren kennen, op een voor hem noodlottigen avond, en ik was in staat hem te helpen. Hij had met spelen geld willen verdienen om zijn lievelingsplannen te verwezenlijken. Ik gaf hem dat geld. Hij beloofde mij, nimmer meer een voet in de speelzaal te zetten. Toen reisde ik naar Ostende, en daar vond ik hem weder aan de groene tafel ! Tenminste, ik kon niet anders denken ! Maar gij waart het, gij schurk ! Aan u deelde ik onnadenkend mede, wat ik gedaan had, aan u zeide ik, dat de formules der uitvinding u schatrijk konden maken, en gij hebt dadelijk het plan gemaakt, uw broeder op te lichten, en zijn plaats in te nemen, ten einde de plannen te stelen en te gelde te maken !”

Raffles' oogen fonkelden, terwijl hij deze woorden met stemverheffing uitsprak en hij geleek nu weinig meer op den agent, dien Hammersford hier had aangetroffen.

De toon van Raffles was weder geheel veranderd toen hij vervolgde :

„Gij zijt een buitengewoon groote schurk, mijnheer George Hammersford. Ik zeg u dit zonder eenige opwinding. Vergis ik mij niet, en zijn mijn inlichtingen juist, dan wordt gij door de politie van verschillende landen gezocht, uw omzwervingen hebben u weder naar

Engeland gevoerd, en gij hebt u dadelijk gehaast uw broeder aan te klampen, en hem een paar brieven te schrijven, waarin gij hem geld afbedelt! Ik begrijp nu, waarom uw broeder die brieven zoo zorgvuldig in een geheim vak verborgen hield! Even goed als ik begrijp, waarom in het familie-album uw portret met een zwart kruis is geteekend. Tevens begin ik nu te doorzien, wat de reizen van Douglas Hammersford te beteekenen hadden. Hij heeft u zeker willen opzoeken, om u te bewegen, Engeland ten spoedigste weder te verlaten waar gij hem en zijn aangenomen dochter immers niets dan schande en verdriet kondet berokkenen! Is het zoo, George Hammersford?"

Hammersford knikte, zonder te antwoorden.

Hij hield de lippen oopen geklemd, en keek norsch voor zich uit.

Raffles vervolgde:

„Toen hij u de laatste maal bezocht, hebt gij een plan ten uitvoer gebracht, hetwelk u reeds te Ostende voor den geest zweefde, zoodra ik mij zoo onvoorzichtig tegen over u had uitgelaten, bedrogen door uw verbluffende gelijkenis met uw broeder Douglas! Gij hebt hem opgewacht, gij hebt hem overvallen, gij hebt zijn kleederen aangetrokken, en zijt in zijn plaats naar de Whitcombstreet terug gekeerd om daar uw bedriegersrol te gaan spelen! Maar gij hebt niet gerekend op het instinct van een jong meisje, dat in u dadelijk den vijand vermoedde, al zijt gij duizendmaal haar vader, gij hondsvot! Ellendeling die een eigen broeder hebt willen berooven van de vruchten eener jarenlange inspanning! Maar wat verlies ik mijn tijd, door u dit te zeggen! Vooruit, noem mij den naam van de stad, waar gij de samenkomst hadt, en het huis, waar gij hem hebt opgesloten!"

Met een ruk hief Hammersford nu het hoofd op.

Op zijn gelaat waren lage wraakzucht, woede en hebzucht te lezen.

Hij had de oogen half dicht geknepen, toen hij op sissenden toon zeide:

„En als ik eens weigerde?"

„Dan zoudt gij toonen, nog schurkachtiger te zijn, dan ik oorspronkelijk vermoedde!" riep Raffles vol heftige verontwaardiging uit. „Gij zoudt dus uw eenigen broeder van zijn liefde, zijn fortuin en zijn vrijheid beroofd hebben, misschien wel van zijn leven! Noem mij de plaats!"

„Luister eens Mylord!" kwam Hammers-

ford, met een valschen glimlach op de lippen. „Ik heb welk gemerkt, dat gij bijzonder veel belang stelt in mijn broeder en diens aangenomen dochter, ik zal nu maar niet naar de redenen van die belangstelling vorschen..."

Raffles vloog op, hief dreigend de hand op en zeide op doffen toon:

„Nog één woord in dien trant, en ik sla u neer, schoft! Gij ontziet u dus niet, uw eigen dochter laag te beleedigen! Ik weet niet, wat mij weerhoudt, u aanstonds in de handen van de politie over te leveren!"

„Misschien wel de vrees, dat ik dan voor de rechtbank zou zeggen, wie ik eigenlijk ben, wat mijn dochtertje zeker niet aangenaam zou zijn en mijn dierbaren broeder nog veel minder! Maar laat ons zaken doen, Mylord! Ik herhaal, dat gij blijkbaar groot belang stelt in mijn bloedverwanten! Welnu, ik wil u het geheim van zijn verblijfplaats verkoopen!"

„Daar had ik op verdacht moeten zijn!" kwam Raffles minachtend. „Hoeveel?"

„Tien duizend pond!" antwoordde George Hammersford, zonder zich een oogenblik te bedenken.

Zonder zelfs met zijn oogen te knippen, tastte Raffles achter zich en nam van een plank in de brandkast een stapeltje bankbiljetten van honderd pond. Hij telde er snel honderd van af, en stak Hammersford het pakje toe met de woorden:

„Ziedaar! Maar denk vooral niet, dat gij nu van mij af zijt! In geen deele! Gij noemt mij nu de stad, en daar zullen wij gezamenlijk heen gaan. Daar zal ik mij overtuigen, of gij de waarheid gesproken hebt en of uw broeder zich inderdaad bevindt op de plek, welke gij zult aanwijzen!"

„Dover, Havenstraat 45!" antwoordde Hammersford dadelijk, nadat hij de bankbiljetten haastig in zijn binnenzak had doen verdwijnen. „Er is voor een week voedsel in den kelder, waar ik hem heb opgesloten. Als alles gelukt was, zou ik naar de politie te Dover geschreven hebben..."

„Wel zoo, dat is heel menschlievend van u!" kwam Raffles spottend. „Nu wij zullen wel zien, of gij de waarheid gesproken hebt, wij zullen u met drie man vergezellen en aan ontvluchten behoeft gij niet te denken! Maar hiermee zijn wij er nog niet! Ik ken uw verleden, en ik weet, dat gij minstens voor zeven misschien wel voor tien jaren achter slot en grendel zoudt gaan, als de politie u hier vond! Gij verbleekt, ik zie, dat gij zelf begrijpt, wat u boven het

hoofd hangt ! Welnu, te Dover ligt juist een van mijn grootste jachten voor anker. Daarmede zal ik u aanstonds naar Frankrijk overbrengen, zoodra uw broeder bevrijd is, dien gij niet zult terug zien. Waagt gij het daarna, nogmaals een voet in Engeland te zetten, dan zal ik onverbiddelijk zijn, en u dadelijk aan de politie bekend maken !”

„Het is goed, ik stem toe !” antwoordde Hammersford op doffen toon.

„Dan zullen wij nu dadelijk alles voor de reis in orde maken !” hernam Raffles.

Hij schelde en zeide tot den zoogenaamden secretaris, die niemand anders was dan Brand, op fluisterenden toon eenige woorden.

Zoodra Brand het vertrek weder verlaten had, nam Raffles een vel papier voor zich en schreef Alice een kaart-telegram, waarin hij haar mede deelde, dat hij voor een paar dagen met haar vader op reis moest maar dat daarna zeker alles zich ten beste zou keeren. . . .

Ten slotte verzond hij een dringend telegram aan den kapitein van zijn jacht te Dover.

Zes uren later was Douglas Hammersford bevrijd.

Hij bleek zich inderdaad op te houden in den ruimen kelder van een zeer oud huis, niet ver van de haven.

Onder tranen van dankbaarheid wierp hij zich in de armen van Raffles, die hem geheel alleen was komen bevrijden, terwijl Brand en Henderson, de chauffeur, George Hammersford aan boord van het jacht bewaakten.

Raffles deelde hem in enkele woorden mede,

op welke wijze hij de waarheid ontdekt had, stelde hem de kostbare papieren weder ter hand, en bracht hem naar het station, nadat er een telegram tot geruststelling aan Alice gezonden was.

Een paar uren later drukte de overgelukkige Douglas Hammersford zijn aangenomen kind weder in zijn armen, dat voortaan in hem slechts haar vader zou zien.

Het jacht echter lichtte dadelijk het anker, stak in zee en meêrde eenige uren daarna op de reede van Gris-Nez.

In de kleine sloep werd Hammersford, die al dien tijd geen woord gesproken had, naar land geroeid.

Raffles vergezelde hem.

Vier matrozen hadden het kleine vaartuig geroeid.

George Hammersford sprong aan land, en wilde zich reeds met haastige stappen verwijderen, toen Raffles hem, overeind staande bij het roer, terug riep.

„Dat had ik nog bijna vergeten u te zeggen, mijnheer George Hammersford ! Van de honderd bankbiljetten, welke ik u gaf, is er maar één echt ! De overige zijn tooneelbankbiljetten ! Denk daar vooral om bij het wisselen !”

En terwijl de schurk met een schreeuw van woede de bankbiljetten uit zijn binnenzak rukte, om zich te overtuigen, of Raffles waarheid had gesproken, beval deze kortaf en met heldere stem :

„Op de riemen, mannen ! Leg in ! Vooruit !”

De volgende aflevering bevat :

De schatten in den bouwval.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

PRIJS:
15 CENT PER NUMMER
VOOR BELGIË: FR. 1.50

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
! GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

B

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachting

Luw dw.

(wg.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY
AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”

